

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **IX**, Nr. **114, IANUARIE 2013** *Apare la SFÂRŞITUL lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Actualitate Modelul / demagogia Eminescu
Oglinda intereselor iudaice
Atitudini Marele pericol
Arhivă Manifeste 21-23 ianuarie 1941
Carte legionară Cazul Horia Sima (IV)
O lună tragică Respect şi dragoste
Corespondenţă Cardul de sănătate
Itinerar de suflet Paşi pe amintiri (VII)
Spiritualitate Nihilismul (XI)
Concurs De ce a deschis Sima porţile Legiunii
Document Războiul din Răsărit (II)
Poşta redacţiei

Editorial: CRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ

În luna mai a anului trecut publicam un editorial intitulat ***"Fanfara stridenţelor iudaice"***.

Nu ştiu dacă în practica publicistică se obişnuieşte auto-aprecierea sau mai precis autojustificarea exploziei de indignare şi mânie care "generase" articolul. Explozia cu pricina fusese pricinuită de apariţia unei cărţi - din punctul meu de vedere de o jegoşenie ce îmi provoacă o nemărginită greaţă, care nu putea fi depăşită decât de revolta neputinţei mele de a avea un acces mai mare într-o mass-media stăpânită de interesele iudaice.

Dl. Lucian Boia lansase o carte intitulată ***"Capcanele istoriei"***, un model perfect de diversiune şi impostură prin care intoxică cititorii, denaturează istoria - ca să nu spunem că minte cu neruşinare - prezentând *"elita românească între 1930 şi 1950"*. Domnia sa prezintă participarea minorităţii evreieşti din România la viaţa socială şi culturală ca fiind expresia unui devotament al acesteia, urmărind binele României şi al poporului român.

Bineînţeles că nu trebuie să reiau conţinutul şi argumentele acelui articol; poate dacă aş afirma că atitudinea duşmănoasă şi comportamentul evreilor autohtoni a fost şi este binecunoscut de majoritatea românilor, nu ar mai avea rost "să bat apa în piuă".

Cu ce îşi certifica dl. Lucian Boia aprecierile? Cu profesia şi competenţa sa; or, să încerci să pui un semn de egalitate între atitudinea minorităţii evreieşti şi contribuţia ei culturală în perioada de 20 de ani, între 1930 şi 1950, este o eroare din punct de vedere ştiinţific, iar din punct de vedere moral, o abjecţie! Să te declari istoric şi dascăl de orice nivel şi să nu faci remarca de bun simţ măcar, diferenţiind comportamentul conaţionalilor noştri corespunzător cu desfăşurarea densă a evenimentelor istorice petrecută în cei 20 de ani, te descalifică profesional, iar din punct de vedere moral, te transformă într-un "mop" care vrea să spele murdăria.

Dând cu mopul prin perioada istorică amintită, dl. Lucian Boia se face a nu observa că nu poţi emite generalizări: au fost trei etape distincte în comportamentul decidenţilor atitudinii şi a relaţiilor minoritarilor cu "oficialităţile" până în 1950, când mopul respectiv se împiedică de zeci de mii de cadavre, amintind dezmăţul criminal dintre 1944 şi 1964. De asemenea, nu poţi amesteca perioada 1930 - 1940 cu restul; cele trei perioade: 1930-1940, 1940 - 1944, 1944 - 1950 (şi în continuare) se referă la relaţia evrei - români. (continuare în pag. 4)

Nicador Zelea-Codreanu

CRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ (continuare din pag. 1)

Un proverb românesc spune că "prostul nu e prost destul, dacă nu e şi fudul"! Dl. Boia poate o fi "fudul", dar prost în nici un caz; dar ce este atunci?

Ziceam odată: tipul perfect de oportunist!

Dar ce este un oportunist? O persoană care ştie să aprecieze oportunităţile şi le foloseşte în felul lui, în funcţie de scopul urmărit.

Un hoţ care sparge o locuinţă ca să fure, profitând de lipsa stăpânilor, ***este un oportunist?*** Altul care "tâlhăreşte" un bătrân este un oportunist? ***Altul, care dezertează şi trece în tabăra duşmană, este un oportunist?***

În stare de război "DEZERTAREA" la inamic se pedepseşte în faţa plutonului de EXECUŢIE. ***Am zis "în stare de război"? Dar există un moment al vieţii noastre care să nu poată fi definit ca "stare de război"?***

Păi să începem cu războiul dintre bine şi rău; să continuăm cu toate felurile de luptă, căci, fără discuţie, o luptă este o parte integrantă dintr-un război.

Fără să generalizăm, ***OPORTUNISMUL poate fi o CRIMĂ*** (fără referire strictă la crima de omor)? **Chiar ESTE o crimă, în funcţie de amploarea dezastrului pe care îl provoacă sau la care se face "parte".**

A face parte dintr-o organizaţie, o structură (să zicem, nedefinită) **care luptă prin metodele specifice ei** pentru destrămarea, **discreditarea**, distrugerea **statului naţional român**, este un **gest criminal? Categoric!**

Dl. Lucian Boia se manifestă ca un duşman, care promovează minciuna şi diversiunea în defavoarea interesului naţional? Răspunsul este afirmativ în măsura în care se poate demonstra reaua domniei sale intenţie.

Şi ce mi-a venit iarăşi cu "istoricul" BOIA?

Domnia sa "o ţine înainte"!

Lansează la târgul de carte un nou volum, intitulat *"DE CE ESTE ROMÂNIA ALTFEL?"*, care *"va deranja şi va supăra din nou fibra naţionalistă a societăţii româneşti*, *căci pune punctul pe i (i de la insuficient, indefinit, interminabil, instabil, insalubru – toate atributele valabile ale Românie veşnice)"* - închei citatul din articolul d-lui (?) Codruţ Constantinescu, intitulat ***"Diagnosticul necruţător al prof. Boia".***

Până mai departe, diagnosticul este *"identificarea unei maladii prin simptomele ei"*, sau *"judecata făcută asupra situaţiei sau asupra unei stări"* (după Larousse). "Diagnosticul necruţător" este, fără discuţie, "o licenţă poetică" a d-lui Codruţ Constantinescu, în revista "22"!

Nu am citit cartea d-lui Boia: am, oricum, destulă fiere în suflet! A citit-o dl. Constantinescu şi pentru noi, "fibra naţionalistă a societăţii româneşti"!

După domnia sa, după enunţurile şi citările sale, ar trebui să ne minunăm?

"Eseul d-lui Boia este o ultimă încercare, plină de savoare, de inventariere a eşecurilor şi defectelor poporului român, în mersul său lin prin istorie..."

A lua la palme şi la şuturi în spate poporul român, este o acţiune "plină de savoare"? Pentru cine? Poate pentru duşmani!

Domnul "plantaţie tânără" aminteşte de "mersul lin prin istorie al poporului român"?

Măi nea, care mers lin prin istorie? Licenţă poetică dacă te duce mintea, dar nu "cu oişte în gard": dacă tu socoteşti că poporul român a avut un mers lin prin istorie, ce scrii "de la tine" mai departe nu valorează nici cât o ceapă degerată!

Dar să revenim o clipă la "diagnostic"; în mintea românului diagnosticul este punctul de pornire a aplicării unui tratament de însănătoşire.

O boală poate fi necruţătoare, un comportament, o hotărâre, o ofensivă...

Cartea d-lui Boia este o ofensivă necruţătoare împotriva poporului român? Vom vedea că da! Atenţie: împotriva poporului român!

Problema care se pune "din capul locului" este diferită de aprecierea "stilului" sau de faptul că desfăşurarea vieţii societăţii româneşti de mai bine de un secol, pe drumul bolovănos al luptei pentru supravieţuire ca naţiune şi în particular a individului, a dus la însuşirea unor metehne nedorite nici de noi între noi, nici de "alţii" în relaţiile cu noi.

Analiza defectelor românului şi, prin proiecţie, a clasei politice româneşti, este cel puţin duşmănoasă dacă te rezumi la enumerarea tarelor, trecând cu vederea împrejurările dramatice ale evoluţiei noastre pe care, pentru a consolida ideea, cu totală imbecilitate dl. Codruţ Constantinescu o prezintă ca fiind "mersul său lin prin istorie".

Acest domn caracterizează **scopul lucrării d-lui Boia ca *"inventarierea eşecurilor şi defectelor poporului român"*.**

Deci problema care se pune de la început ar fi: **care este scopul acestei "inventarieri", dacă se propun soluţii** şi, în final, în afară de a constata "calitatea" analizei în sine care eventual îi poate aduce "lauri" d-lui Boia, ce urmări benefice ar avea pentru români?

Cui foloseşte, dacă nu foloseşte românilor? ***Pentru cine aduce o mare satisfacţie "diagnosticul necruţător al prof. Boia"?***

Convingerea unor contemporani ai noştri că etalarea sau inventarea a cât mai multe defecte poporului român şi expunerea, publicarea lor în media sau, mai mult, într-o literatură de analiză istorică sau politică, ar aduce mari avantaje personale autorilor, se verifică. Exemplul cu "Politicele" tovarăşului H. R. Patapievici care, folosind un limbaj suburban, aduce insulte de cea mai joasă speţă românilor, dezvăluindu-şi nemărginita ură şi dispreţul faţă de concetăţenii pe care îi stigmatizează, ajunge directorul "Institutului Cultural Român", îşi găseşte adepţi.

Întrebaţi-vă ce se întâmpla cu tov. Patapievici dacă trăia în Ungaria şi îşi exprima într-un fel asemănător sentimentele faţă de unguri?

Păi ungurii îi "spărgeau geamurile cu pietre" de zece ori pe an, până îşi lua traista cu abjecţii şi se ducea în "ţara făgăduinţei".

Aparent imberbul Constantinescu se simte obligat să cânte în cor cu "Patapievicii", acuzând pe români de ipocrizie, făcând o constatare hazlie: *"căci, să fim serioşi, nimeni nu i-a obligat după 1800 să se raporteze constant şi obsesiv la Occident."*

După părerea plină de subtilitate şi inteligenţă a d-lui Constantinescu, dintre multele opţiuni ale românilor ar fi ales "raportarea la Occident", lăsând să se înţeleagă în plus că modelul "Occident" nu ar fi un model de evoluţie caracteristică şi obligatorie dar şi general acceptată ca direcţie de desfăşurare; ea este de fapt o "direcţie" care nu necesită (sau, dacă vreţi, nu comportă) opţiunea.

Ca să-i mai dăm puţină atenţie d-lui C. C. (suficient): domnia sa crede că dl. Boia "oferă diagnostice"! Diagnosticele se constată, nu "se oferă"; se oferă soluţiile şi chestia cu "proprietatea cuvintelor" intră în joc. Să constaţi bune decizii (aducerea lui Carol I) sau proaste decizii ("cedarea Basarabiei şi Bucovinei fără să tragi un foc") nu are nici o legătură cu "diagnosticul"; v-aţi gândit "în viteză" la contextul istoric?

Dar să revenim la dl. Boia: "ceea ce nu merge în societatea românească este selecţia valorilor".

Păi, d-le Boia, hai să stabilim cine face "selecţia valorilor în societatea românească"; care a fost perioada istorică în care "totuşi" a funcţionat selecţia cât de cât?

Răspuns: perioada interbelică, care produce un Eliade, un Enescu, un Cioran, Iorga, mari personalităţi culturale ştiinţifice şi artistice.

***Care sunt perioadele în care selecţia capotează:* comunismul şi post-comunismul.** Comunismul prezentat de tov. Tismeneţchi, sau cel real caracterizat ca una dintre concepţiile iudaice - cu referire la stăpânirea mapamondului? Post-comunismul este perioada în care manevrele evreieşti de subjugare au renunţat la disimulări şi cu ajutorul (parţial) al unor Boia, Patapievici şi cohorta de trepăduşi adiacentă vrea să ne facă idioţi, fără trecut şi, prin raportare, fără viitor.

Cine face astăzi selecţia valorilor? Se înţelege din context care sunt criteriile de selecţie: totala obedienţă faţă de interesele iudaice, chiar dacă eventualii candidaţi la selecţie îşi demonstrează opţiunea indirect, prin ricoşeu, sau direct, prin apartenenţa la masonerie sau, şi mai direct, prin îndeplinirea unor comenzi criminale de pe poziţii de decizie în conducerea României, sau toate la un loc. ***Se configurează apariţia unei elite de trădători ai intereselor naţionale, sau trebuie să vorbim la timpul trecut de apariţia ei?***

Din punct de vedere al Mişcării Legionare apartenenţa la un grup de orice dimensiune, care şi-a propus ca scop distrugerea României ca stat sau ca popor, este un gest criminal.

Abordarea problemelor de comportament ale românilor fără nici un scop declarat sau vizibil de a servi interesul naţional, este o crimă? Act "necruţător" pe rănile poporului român?

Mai mult decât atât: când se urmăreşte demonstrarea unor teorii a nonvalorii, a spiritului gregar, şi indirect a imposibilităţii de a se conduce singuri a românilor, apare evidentă promovarea intereselor străine, în speţă evreieşti, de a transforma România într-un Israel european, cu românii cetăţeni de categoria a doua.

Din punct de vedere al Mişcării Legionare obligaţia însuşirii ca opţiune a primatului naţional nu este la alegere: **nu poţi să trăieşti într-o ţară devorându-i temelia, ca termitele.**

Este o poziţie "extremistă"? "Cii vorbeeşti"?

Exemplu de diversiune pentru a intoxica mentalitatea presupuselor victime: *"autorul oferă o explicaţie valabilă a complexului nostru de inferioritate"* scrie C.. C.. şi îl citează pe dl. Boia: *"dacă ar fi să pun un diagnostic societăţii româneşti, aceasta este prima maladie pe care aş identifica-o. **românii îşi descoperă neînsemnătatea**"* - închei citatul.

Cum ar putea mai bine dl. Boia să creeze o stare de descurajare, de non combat, de renunţare la apărarea intereselor sale fireşti, decât însuşindu-şi ideea că nu au ce apăra?

Dl. Boia a uitat sau "se face că plouă": **totdeauna ţi-a mai rămas ceva de apărat!**

"Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul, şi de-aceea tot ce mişcă-n ţara asta, râul, ramul, mi-e prieten numai mie, iară ţie duşman este!", sau *"lăsaţi orice speranţă voi, care intraţi"*?

***Cui foloseşte să descurajezi pe români, d-le Boia?* Duşmanilor noştri!**

În slujba cui sunteţi? În slujba puternicilor vremii!

Să nu vă închipuiţi că prostiţi pe toată lumea prefăcându-vă în filosoful din turn, care, rupt de realităţile cetăţii, face studii teoretice.

Vă deosebiţi de neobositul duşman al românilor, banditul Patapievici, prin exprimare prin calitatea prezentării şi - de ce să nu recunoaştem? - de multe ori prin subtilitatea cu care aruncaţi mâţa moartă în ograda conştiinţei naţionale.

În rest, "toate drumurile duc la Roma"? De fapt, toate duc la Tel-Aviv!

Sunteţi "acelaşi Patapievici cu altă pălărie"!

Aveţi păreri "mobilizatoare" chiar şi în legătură cu disputa asupra punctului din Constituţie, "România stat naţional şi unitar"! Vă citez: *"nu ajunge să vorbeşti aceeaşi limbă şi să-i bruftuluieşti din când în când pe unguri pentru a fi o naţiune în sensul organic al cuvântului"*.

Domnia sa, marele istoric Boia, deja a stabilit că "nu suntem o naţiune în sensul organic al cuvântului", şi ne explică şi de ce: *"România este o ţară extrem de eclectică, făcută din bucăţi de tot felul"*. Zicem noi: "tot ce este făcut din bucăţi, în bucăţi se poate desface" - acesta este mesajul d-lui Lucian Boia!

Domnia sa, din turnul de fildeş, rupt de actualitate şi de "disputele lumeşti", bineînţeles că fără să vrea justifică punctul de vedere al minorităţii maghiare, total dezinteresat de viitoarea formă geometrică a României.

Sunt de acord: trăim în România, o ţară democratică, şi libertatea de exprimare este garantată prin Constituţie; ei bine, **înjură-mă tu de mama şi, dacă eşti faţă în faţă cu mine, *"îţi rad una peste bot de nu te vezi"!***

Oricum, deja "aţi fost nominalizat" pentru premiul "Institutul Cultural Român". "Speranţa moare ultima".

MODELUL EMINESCU VERSUS DEMAGOGIA EMINESCU

Este fără îndoială lăudabil faptul că atât forurile noastre culturale, cât şi o parte din mass-media au hotărât să comemoreze cei **163 de ani** scurşi de la naşterea marelui om de cultură instituind **o *"săptămână Eminescu"* (ianuarie 2013)**.

Am ales să-l definesc pe Eminescu "om de cultură" şi **chiar "om politic"** deoarece el a fost, în cei doar 39 de ani cât a trăit, nu numai "poetul fără pereche", cum este îndeobşte cunoscut, ci şi **autorul unei impresionante opere politice.** Articolele pe care le-a publicat în **ziarele *"Curierul de Iaşi"*** (perioada 1876-1877) **şi *"Timpul"*** (1877-1883) sunt nu numai analize de o rară perspicacitate a societăţii româneşti şi europene din timpul său, dar şi anticipări surprinzătoare ale unor evenimente ce s-au desfăşurat după dispariţia sa (răscoala de la 1907 este un exemplu).

Dintre programele TV difuzate în această "***săptămână Eminescu***" remarc reluarea la TV Iaşi în seara zilei de 19 ianuarie a.c., a emisiunii girate în anii trecuţi de poetul Cezar Ivănescu, cu participarea lui Ion Caramitru.

MODELUL EMINESCU

În ce-l priveşte pe **EMINESCU CA MODEL DE URMAT** pentru generaţiile viitoare, îmi amintesc de o convorbire vesperală purtată în 1995 la Universitatea San Diego - California cu **laureatul Nobel George Emil Palade.** Încercam să-i definesc **modelele care i-au călăuzit tinereţea**, când el **mi-a spus:**

„Au fost patru asemenea ***mentori spirituali:*** *anatomiştii Francisc Iosif Rainer şi Grigore T. Popa, biochimistul parizian André Boivin – adus la Facultatea de Medicină din Bucureşti de către Ion Cantacuzino, şi* ***Eminescu.*** *Tatăl meu, care era profesor de filosofie la liceul Haşdeu din Buzău, m-a învăţat* ***să-l admir şi să-l iubesc pe Eminescu, nu numai pentru poezia sa*** *de o rară frumuseţe, pentru profunzimea şi rafinamentul ei, dar şi* ***pentru dragostea statornică faţă de poporul român*** *ce reiese atât din versuri,* ***cât mai ales din opera sa de jurnalist (opera politică).***

Eminescu a fost un mare creator de limbă. Este o adevărată minune de unde a putut el recolta atâtea vorbe grele de înţeles, într-o epocă în care marea majoritate a scriitorilor noştri se mişcau, încă greoi, într-o lume de cuvinte unde metafora subtilă, platina cugetării existenţiale, era încă înăbuşită de banalităţi şi facilitate. Eminescu a erupt în cultura Europei precum Goethe, Boileau, Shelley sau Leopardi.

Numai răspândirea mai redusă a limbii române în lume a făcut ca el să nu fie încă perceput ca egalul celor mai de seamă creatori de frumos şi limbaj bogat care au trăit în ultimii 200 de ani în Europa. ***A-l prezenta însă pe Eminescu doar ca poet, trecându-i sub răuvoitoare tăcere opera politică înseamnă a-l văduvi de o parte însemnată din contribuţia sa la cultura română.*** *Citeşte-i cu atenţie articolele politice şi-ţi vei da seama, cum am înţeles şi eu, că eticheta de şovin, de antisemit-exclusivist, etc, îi este pusă de rău intenţionaţi, de cercurile ostile poporului român."*

Într-adevăr, se cunosc bine **eforturile disperate de a minimaliza şi chiar demola modelul de gândire şi comportament social-politic Eminescu.** Aceste acţiuni de anihilare a influenţei sale în rândul tinerilor, mai cu seamă a celor din zilele noastre, au început încă din cursul vieţii poetului şi au fost orchestrate de forţele ce doreau să oprească emanciparea României după proclamarea Independenţei sale din 1877, în prim plan Rusia şi Austro-Ungaria. Cei ce colonizaseră Moldova după 1876, sprijiniţi de *"Alianţa Israelită"*, visau şi ei la exploatarea noului teritoriu în care fuseseră primiţi. În acele vremuri această organizaţie nu precupeţea nici un efort pentru a calomnia şi compromite România în publicaţii de prestigiu de peste hotare precum "Journal de débats" şi "Le Monde illustré" - Paris, 1876-1877, sau "Pester Lloyd" (22 dec. 1876 şi 2 ian. 1877).

Broşura "*Situaţia israeliţilor în Serbia şi România*" (1877) în care se află adunate cele mai grosolane minciuni **(pretinse pogromuri vaste împotriva evreilor)** a fost înmânată ambasadorilor din toate ţările europene şi larg difuzată în SUA şi Europa. **În loc de fotografii probatoare** (imaginile fotografiate se foloseau deja în presă) sunt inserate **desene imaginate de propagandiştii evrei ai vremii.** Redăm după cunoscutul eminescolog acad. D. Vatamaniuc:

"Doi soldaţi escortează trei vagabonzi *spre a fi preluaţi de autorităţile austriece din Bucovina şi* ***mai mulţi evrei din Adjud se fotografiază încadraţi între cei doi soldaţi înarmaţi.***

Fotografia este trimisă Alianţei Israeliene *şi cercurile evreieşti din străinătate fac o* ***largă publicitate ca mărturie a opresiunii militare din România."*** (în M. Eminescu – "*Chestiunea evreiască - documente*" - Ed. "Vestala", Bucureşti, 2005, pg. 9).

Era firesc astfel ca Eminescu să răspundă în proza sa politică acestor mistificări care loveau temelia noului stat român. A făcut-o fără violenţă, fără ură, pe baze de drept internaţional. Articolele sale (ţinute şi azi sub obroc ca să nu supărăm Israelul şi SUA şi Europa aflate sub cenzură iudaică), precum: ***"Alianţa Universală Israelită şi evreii din România"*** ("*Curierul de Iaşi*", 1876), ciclul ***"Chestiunea Israelită"*** ("*Timpul*", 1879), apoi articolele *„Congresul de la Berlin şi amestecul în treburile interne ale României"* ("*Timpul*", 1879), ***„Chestiunea evreiască şi recunoaşterea Independenţei"*** (1879), ***"Marile puteri şi chestiunea evreiască"*** ("*Timpul*", 1879), ***"Presa europeană şi amestecul puterilor străine"*** ("*Timpul*", 1879), nu sunt articole ofensive, ci pledoarii întru apărarea poporului român de **cotropirea perversă**, tacită, dar înrobitoare a celor 250 000 de **evrei imigraţi în teritoriul nostru** (şantajul impus nouă de marile puteri la Congresul de la Berlin din iunie-iulie 1878, la care victima, România, nici n-a fost invitată, deşi îşi cucerise independenţa cu sânge, salvând de la pieire corpul expediţionar rusesc).

Articolele politice eminesciene sunt adevărate lecţii de logică. Ele vădesc o cunoaştere profundă a coabitării armonioase dintre români şi alogeni (armeni, evrei, ucraineni, turco-tătari) de-a lungul istoriei noastre. Eminescu însuşi a acordat cinstire acelor evrei care, odată stabiliţi la noi sau în alte ţări, au desfăşurat activităţi **productive**, au contribuit la propăşirea culturală a ţării de adopţie. **Prietenia sa cu filologii evrei** M. Gaster (stabilit ulterior la Londra) sau H. Tiktin (cu care plănuia să redacteze un dublu dicţionar german-român şi român-german) este de notorietate. Eminescu frecventa teatrul ieşean în idiş al lui Avram Golfaden şi chiar a scris laudativ despre aceste spectacole. Dar, cum era şi firesc, **a luptat împotriva parazitismului alogenilor** care, năvălind în ţară, s-au îmbogăţit prin speculă. Ca şi pentru N. Paulescu mai târziu, „cârciumarul evreu", monopolist, fără scrupule, care a răspândit alcoolismul la sate ca pe o epidemie, constituie subiectul unor articole perfect justificate.

Este clar astfel pentru orice om de bună credinţă că **eticheta de antisemit înverşunat,** pe care şi azi i-o pun lui Eminescu unii exponenţi ai sionismului extremist, **este falsă şi duşmănoasă.** Unii dintre aceşti ignobili scribi metamorfozaţi la noi din cenzori comunişti în "jurnalişti ai democraţiei", continuă şi azi să profeseze calomnia în acelaşi spirit denigrator al "Alianţei Israelite" de pe vremea lui Eminescu.

Ce să ne mai mirăm când tonul deprecierii lui Eminescu a fost dat de însuşi H. Patapievici, fostul prezident neregretat al Institutului Cultural Român!

Unele posturi "româneşti" de televiziune nu se pot abţine nici măcar **în *"săptămâna Eminescu"*** să nu clameze suferinţele evreilor. O doamnă în vârstă, evreică emigrată în Suedia, ne povesteşte în limba română, mai bine de o jumătate de oră, despre teroarea la care a fost supusă familia sa, modul barbar în care a fost aruncată în lagăr, ba chiar pretinde că l-a văzut la lucru pe Mengele. **Nu suflă însă o vorbuliţă de locul unde s-au petrecut aceste atrocităţi.** Timpul trece şi amicii cu care eram îmi cer să trecem pe alt post. Mi se spune: *"Vezi, şi mai pretinzi că românii nu au fost implicaţi în holocaust". „Aşteptaţi, aşteptaţi!"*, îi rog. În sfârşit, şmechera „neosuedeză" zice: *"Trenul mergea şi nu mai ştiam în ce colţ al* ***Ungariei*** *ne vor debarca"*. Atât. Câteva cuvinţele pe care prietenii mei nici măcar nu le-au sesizat, păcăliţi de faptul că bătrâna doamnă vorbea româneşte. Deci era vorba de holocaustul **unguresc** din zona ocupată a Ardealului de Nord! **Iată, redivivus, aceeaşi perfidă propagandă antiromânească pe care a combătut-o şi Eminescu cu strălucire în vremea sa!**

DEMAGOGIA EMINESCU

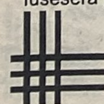
Dacă despre eforturile demolatoare ale mitului Eminescu sunt cunoscute azi şi alte multe fapte, mai puţin ştiute sunt manevrele absconse întreprinse **conform principiului *"LAUDĂ, AMEŢEŞTE ŞI UCIDE"*.** Este vorba despre **aşa-numita folosire demagogică a personalităţii lui Eminescu.**

DEMAGOGIA EMINESCU a debutat în anul 1948 şi mai ales în 1950 (prima aniversare de tip comunist a centenarului naşterii sale).

(continuare în pag. 7)

Radu Iftimovici

profesor doctor, laureat UNESCO

OGLINDA INTERESELOR IUDAICE

Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu eşti la curent cu preocupările la zi ale forţelor ultraactive antinaţionale şi anticreştine, există un loc unde săptămânal ţi se oferă pe tavă meniul otrăvit al momentului.

Echivalent al fostei prese evreieşti din Sărindar, revista *"22"* este barometrul preocupărilor ca un fel de avancronică, îndrumar, indicând celor afiliaţi punctele de vedere ale intereselor evreieşti în România, şi celorlalţi indicându-le temerile de moment, situaţiile şi locurile "fragile" ale imensei ofensive antiromâneşti.

Eşecul încercării de permanentizare a guvernului M. R. Ungureanu, declarat, cu un an înainte, de către purtătorul de cuvânt al SRI, lt.-col. Ulieru, ca fiind "agent al unei agenturi" nenumite (confirmată însă de site-ul Federaţiei Comunităţilor Evreieşti), a fost o surpriză şi încă una neplăcută, care determină conştientizarea a două realităţi:

- prima ar fi că evaluarea stadiului de supunere necondiţionată a poporului român a fost eronată;
- a doua ar fi aceea că planurile momentului privind sugrumarea definitivă a oricărei reacţii de demnitate a românilor, trebuie modificată, alegându-şi cu un instinct perfect persoana cea mai potrivită pentru a pune în operă planurile corespunzătoare momentului istoric, tovarăşul Băsescu, ale cărui ambiţii de mărire puteau fi oricând utilizate oferindu-i "consilieri de taină" despre care nu ştim decât că s-au priceput foarte bine să învrăjbească pe români împotriva românilor.

Evenimentele majore ale anului 2012 au produs oarecare derută neprevăzută. Căderea guvernului Ungureanu după mai puţin de 80 de zile, alegerile locale "desfiinţând" orice iluzie privind popularitatea lui Băsescu, cele 7,5 milioane de români cerând demisia preşedintelui, alegerile parlamentare în care nici un băsist nu a intrat în Parlament decât datorită sistemului electoral cel puţin curios, a pus "oficialităţile" evreieşti într-o serioasă derută.

Vor fi obligate în perioada celor câţiva ani viitori să folosească mult mai drastic (dacă se poate mai mult!) sancţiunea economică împotriva poporului român; **această "răscoală"** care "a călcat în picioare" dorinţele şi prevederile legate de evoluţia (sau, dacă vreţi, de involuţia) percepţiei românilor despre dreptate şi rolul pe care trebuie să şi-l asume, **a uluit pe "înţelepţii Sionului".**

S-a lansat conceptul de "lovitură de stat" pentru tot ce s-a-ntâmplat după demisia guvernului Ungureanu. Se încerca acreditarea ideii că avuseseră loc mari încălcări ale legalităţii, ca o "lovitură" aplicată poporului român.

A fost în mod real o lovitură, dar împotriva duşmanilor poporului român.

Atenţiune: indiferent de ceea ce se va întâmpla în viitorul apropiat, favorabil sau nefavorabil românilor, forţa şi însemnătatea acestei schimbări de macaz nu este departe de decembrie 1989.

Nu mai reiau evocarea desfăşurării evenimentelor. Demonstraţii antibăsiste simultan în 65 de oraşe au dat măsura nemulţumirii românilor transformaţi în forţe financiare externe în cobai asupra cărora se experimenta gradul de suportabilitate al unor măsuri care vizau întărirea controlului politic şi social prin înfometare; dar poate mai greu de suportat a fost bătaia de joc, umilinţa care se presupunea din felul în care eram trataţi.

Mulţi români, foarte mulţi, nu au sesizat importanţa evenimentelor din 2012.

Sunt două lucruri care ar fi trebuit să ne reţină atenţia şi să ne bucure: primul ar fi şi cel mai important, şi anume faptul că românii s-au dovedit a fi un popor şi nu o populaţie. Marea hidră iudaică a fost total surprinsă de reacţia românilor, surprinsă şi descumpănită: eram deja "contabilizaţi" la rubrica "şi alţii".

Vizita primului ministru al Israelului din 24 nov. 2011 consemnase capitularea totală a României prin vânzătorul şi trădătorul de ţară parafând desfiinţarea serviciilor medicale de urgenţă de sub forma cunoscută până atunci şi acordarea unui fel de monopol unor societăţi private din Israel!

Ca să ştiţi cam ce "ploi" le-au stricat "proştii de români" viitorilor stăpâni ai serviciilor de urgenţă medicală, dacă vreţi să ştiţi cât de siguri erau pe poziţie datorită tovarăşului Băsescu: deja cumpăraseră 2000 de autovehicule de "salvare"!

S-a mai pus la cale vânzarea exploatării de cupru de la Roşia Poeni, cea mai mare din Europa, unui evreu plecat din România, tovarăşul Timiş şi nu-mai-ştiu-cum; acesta urma să plătească "privatizarea" minei care avea la ora respectivă un bilanţ pozitiv, din banii pe care, oricum, cu el sau fără el, îi producea în următorii ani. Mai simplu: ***"Îţi vând vaca mea şi tu o să o mulgi, o să vinzi laptele şi, când vei strânge suma convenită, o să o plăteşti"!!*** Curat gheşeft!

Mai departe: gazele de şist, cu urmări ecologice catastrofale pentru o cincime din România; "privatizarea" Hidroelectricii în termeni nedeclaraţi dar neavând nici o îndoială că total defavorabili; Transelectrica; CFR Marfă etc., etc.

Pomeneam mai devreme de două lucruri capitale care au fost demonstrate în 2012: primul, cum am spus: instinctul de supravieţuire la români poate avea reacţii neaşteptate; al doilea: în faţa unui popor unit hidra de care vorbeam a trebuit să-şi amâne "execuţiile".

Avem exemple în lume unde tovarăşii au capotat?

Da, avem ţări mari şi ţări mici, care s-au opus cu succes încercărilor de subjugare prin intermediul marii finanţe. Argentina, Brazilia, Turcia, mica Islandă.

Să acceptăm faptul că primele trei exemple au o legătură cu dimensiunea; dar mica Islandă? *"I-au luat boii de la bicicletă"!*

Să revenim la revista "22" şi la "marile dureri evreieşti" din ultimul timp, din România.

Va părea cam bruscă trecerea de la marile state care s-au debarasat de controlul iudaic, la mica noastră bucătărie cu plită, burlane, foc cu lemne, cenuşar, cuptor şi căzănel cu apă caldă.

Din mai multe ţipete stridente ale revistei în cauză, devine amuzantă, pur şi simplu, tratarea "pierderii" "Institutului Cultural Român" (ICR), a "Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Românesc" (IICCMER).

Autoarea articolului, pe care nu merită s-o facem cunoscută cititorilor noştri, fiind un mercenar oarecare, are probleme sau crede că sunt probleme de nivel naţional:

1. Andrei Marga îl înlocuieşte, însoţit de un cor de bocitoare, pe oribilul Patapievici la ICR.

Ziarul nostru a publicat un articol intitulat "ICR, mon amour"; dar dacă simbriaşii de la "22" o ţin înainte cu bocetele, înţelegeţi că îi ustură rău!

2. Este înlocuită şi conducerea de la IICCMER. Cine conducea acest institut? Tov. Tismeneţchi, băiat de luptător evreu în Spania împotriva Crucii şi pentru instaurarea unui cap de pod iudeo-bolşevic în Vestul Europei. Ca şi când m-ar pune pe mine să condamn Mişcarea Legionară!

Noii numiţi la IICCMER, oricât de împăciuitori se vor dovedi până la urmă, ne dau unele speranţe de a aborda problema dezastrului comunist ceva mai aproape de adevăr, cu toate că sunt convinsă că şi domniile lor (Andrei Moraru, Dinu Zamfirescu şi Marius Oprea) nu vor ajunge vreodată să utilizeze la adresa autorilor sintagma "iudeo-comunişti".

Dar să vezi lucrătura necuratului: conducătorii celor două institute s-au gândit să-şi unească eforturile pentru ca rezultatele cercetărilor IICCMER să fie cunoscute, să fie făcute publice prin intermediul ICR! Citându-i, şi-au "unit eforturile pentru conştientizarea urmărilor regimului comunist".

Vă daţi seama că aici mai intervine ceva: raportul întocmit de tov. Tismeneţchi care a încercat să distragă atenţia de la adevăraţii autori ai genocidului soldat cu 1.115.000 de arestări şi întemniţări abuzive, dintre care 500.000 au fost asasinaţi sub o formă oarecare, va fi declarat având valoarea hârtiei reciclate; auzi dumneata ce îndrăzneală, ce insultă la adresa marelui profesor "al lui peşte prăjit"!

Că noii numiţi la conducerea IICCMER nu vor spune în veci explicit despre dezmăţul criminal al evreilor ajunşi la conducerea României după 1944, este sigur, dar ceva-ceva tot vor trebui să scoată la iveală.

Autoarea articolului (care nu ne este prezentată în uniforma de serviciu, copie fidelă a uniformei "legiunii Franceze") înţelege perfect că în problema dezastrului iudeo-comunist înţelegerea de cooperare între cele două institute este absolut logică, normală, atunci când chiar vrei să faci lucrurile publice.

La semnarea înţelegerii dintre cele două institute, pe 16 ianuarie, în sala de festivităţi a ICR, cei care au salutat iniţiativa şi-au exprimat în termeni lipsiţi de echivoc părerea despre tov. Băsescu îîîn legătură cu prezentarea "Raportului Tismăneanu" în 2006 - ca fiind formal, motivat de nevoia de popularitate a preşedintelui/

Mai aflăm ceva din articolul din "22" pe care eu mi-aş permite, pe lângă mincinos, să îl declar şi pueril: *"Preşedintele Emil Constantinescu a anunţat victorios că tocmai vine de la Primărie, unde a obţinut deblocarea fondurilor pentru cel mai grandios **monument dedicat victimelor comunismului** din Europa de Est."* (victimelor noastre)

Deocamdată nu s-a hotărât locul de amplasare al viitorului monument; dacă ar fi să se respecte un principiu al echităţii, locul cel mai potrivit ar fi alături de "Monumentul holocaustului".

Potrivit legii şi, bineînţeles, datorită legii care interzice negarea "holocaustului", noi nu ne exprimăm nici un punct de vedere asupra subiectului; dar tovarăşii vor constata că lipseşte ceva: o lege care să interzică orice fel de aluzie la rolul de iniţiatori şi executanţi ai genocidului împotriva poporului român 1944 – 1964 a etnicilor evrei, deţinători ai puterii totale în perioada respectivă soldată cu asasinarea a 500.000 de români! Am mai spus o dată cifra în acest articol? O voi spune încă de atâtea ori, cât nu voi avea gura astupată!

Cele două monumente faţă în faţă ar sugera că românii sunt în cunoştinţă de cauză şi că, la acuzaţiile care i se aduc poporului român (acuzaţii colective!?), **răspunsul nostru ar fi acuzaţiile pe care normal ar trebui să le strigăm zi şi noapte la adresa călăilor dovediţi: *noi avem dovezi!***

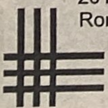
Se "discută" pe internet că oficialităţile evreieşti de oriunde au cerut aplicarea legii împotriva "negaţioniştilor" români, iar "Institutului Naţional (??) de Studiere a Holocaustului din România" să-şi spună un punct de vedere asupra "despăgubirilor"!

Să ne închipuim că IICCMER va lua în calcul despăgubirile pe care noi trebuie să le cerem Israelului?

Adică cum Israelului?

Adică cum României?

Nicoleta Codrin

Atitudini

MARELE PERICOL

În revista "***LUMEA***" (care merită să fie citită), apare **un articol** interesant, semnat de binecunoscutul **NEAGU DJUVARA**, oricum mai bine cunoscut decât revista (din păcate).

De ce ziceam că ***"Lumea"*** merită să fie citită: ne aduce "în casă" informaţii şi comentarii care pentru o bună parte a populaţiei României, care nu foloseşte internetul, dar şi pentru majoritatea celor care îl folosesc, face o selecţie plină de discernământ şi de inteligenţă, propunându-ne "mură în gură" lucruri pe care în contextul vieţii cotidiene riscăm să le pierdem din vedere.

Chiar dacă vorbesc prea mult de "***Lumea***", trebuie totuşi să adaug că se vrea neutră, fără culoare politică, fără preferinţe speciale, lucru care, din punctul nostru de vedere, aduce cu o nuanţă de oportunism, încercând "să dea bine" pentru o arie cât mai largă de cititori.

Dar să revenim la dl. Neagu Djuvara pe care nu demult îl auzeam declarând la televizor că pe linie maternă ar fi descendent din marile familii domnitoare în Ţările Româneşti de talia Basarabilor sau ceva apropiat.

Bineînţeles că acest lucru nu poate decât să îl ridice în ochii românilor - privit prin ochii unei părţi a "fibrei naţionaliste a societăţii româneşti". "Fibra radicală", după zeci de ani de marş ostăşesc prin pădurea de ostilităţi ridicată în drum de promotorii intereselor universale iudaice, recunoaşte diversiunile simbriaşilor oricât de îmbrăcate ar fi în "costum naţional" sau în "straiele" unei informaţii absolut neutre.

Până la alte comentarii privind **expunerea d-lui Djuvara,** trebuie să ne declarăm surprinşi de **"ochelarii de cal" pe care domnia sa îi poartă** (bineînţeles la figurat, nevrând să insinuăm vreo relaţie cu nobilul animal), **expunând o sinteză de mici dimensiuni, dar bine ticluită, bine documentată, despre pericolul invaziei musulmane în Europa.**

Informaţia se dovedeşte a fi un avertisment care pe român, plin de propriile griji şi nevoi, nu îl atinge nici prin ricoşeu, ca o scrisoare cu un conţinut doct, plină de precizări pertinente, dar cu adresa şi destinatarul greşite.

Până aici totul în regulă, aparent; în fond, vrea să-l facă pe român atent la pericolul musulman, pericolul unei invazii care deja îşi produce efectele negative în Occident.

Domnia sa "ignoră" că pe noi nu ne paşte acest pericol din două motive:

- primul ar fi că "invazia" de care vorbeşte are ca ţintă ţări bogate şi în care legislaţia, făcută de evrei, de fapt, şi care avea ca scop acceptarea, favorizarea invaziei evreieşti, s-a răsfrânt automat şi asupra celorlalţi alogeni, ca o cutie a Pandorei care, odată deschisă, nu mai poate fi închisă. În ţările apusene Israelul şi sionismul nu pot să căsăpească arabii după pofta inimii, dându-şi pe faţă instincte primitive (atenţie: nu am zis "criminale"), ca în Palestina.

- al doilea motiv ar fi că România, veche ţintă a planurilor hegemonice evreieşti, deja este ocupată economic şi politic: în România un om politic neatent, dezvăluindu-şi numai nişte îndoieli în legătură cu veridicitatea scenariului impus de golemul iudaic, este trimis în pelerinaj de penitenţă la muzeul holocaustului de oriunde.

După perioadele de paroxism criminal, producând genocidul basarabean al anilor 40-50 şi din restul României, oferind sute de mii de "sacrificii" pe altarul "instinctelor primitive" de care pomeneam mai sus, este greu pentru dl. Djuvara să ne abată atenţia către pericolul musulman.

Dl. Djuvara ne propune indirect să apreciem ca nedistructivă invazia evreiască despre care, de altfel, se preface a nu avea nici un fel de cunoştinţă. Ne sugerează, "plin de subtilitate", să mulţumim lui Dumnezeu că trăim sub cizma evreiască!

Intitulându-şi articolul *"Un <<pojar>> mortal"* vrea din start să ne trimită la semnificaţiile cuvântului "pojar"; acesta nu se prea foloseşte de mult timp, însemnând iniţial un incendiu, un foc care cuprinde o suprafaţă mai mare - de unde, transferat ca denumire pentru o boală mai frecventă la copii, manifestată prin temperaturi mari şi care demult căpăta aspectul unei epidemii.

Domnia sa începe articolul cu un citat foarte inspirat - din punctul nostru de vedere ("fibra naţionalistă a societăţii româneşti") – din spusele **generalului Charles De Gaulle**, a cărui personalitate mă jenez să o prezint (fiind ultracunoscută), acceptat de istorie dar în special de francezi ca un politician-etalon:

"Nu trebuie să ne ferim de cuvinte.

*Este foarte bine că există francezi galbeni, francezi negri, francezi mulatri. Ei sunt dovada că Franţa, conform vocaţiei sale universale, este deschisă tuturor raselor **dar cu condiţia** (atenţie!!) **să rămână o mică minoritate. Dacă nu, Franţa nu va mai fi Franţa.***

Noi suntem, înainte de toate, un popor de rasă albă, de cultură greacă şi latină şi de religie creştină. Astea nu sunt poveşti!

I-aţi văzut pe musulmani? Le-aţi văzut turbanele şi djelabalele? Vedeţi bine că nu sunt francezi? ... arabii sunt arabi, francezii sunt francezii! ...

... satul meu natal nu se va mai numi "Colombey două biserici" ci Colombey două moschei"

La un asemenea discurs, fără doar şi poate rasist, te aşteptai la o reacţie de oarecare dimensiune din partea "cenzorului universal", rol asumat de forurile conducătoare ale evreimii. Dar... tăcere!

Ce remarca sau ce sublinia generalul: că orice minoritate poate fi acceptată "cu condiţia ca ea să rămână mică"! Citez şi parafrazez: "dacă nu, Franţa nu va mai fi Franţa" – sau, dacă nu, România nu va mai fi România!

Marii paznici ai iudeo-democraţiei au tăcut mâlc. Franţa, bine garnisită cu evrei - şi nu vorbesc de cei invizibili, ci de cei purtând "uniforma" tradiţională, care pot fi văzuţi împânzind străzile cu anumite ocazii - ignoră (!!) existenţa acestora, chiar dacă au ajuns să aibă un cuvânt decisiv în viaţa social-politică, de cel puţin un secol, ca să nu vorbim de economie!

Dacă arabii fac notă discordantă cu turbanele lor, costumul şi podoaba capilară a evreilor nu face aceeaşi impresie?! "De ce nu se supără mama?"

Şi încă ceva: "dar cu condiţia ca ei să rămână o mică minoritate"! Poftim? Noi îi acceptăm pe ţigani, dar cu condiţia să rămână o mică minoritate?!

O să vă întrebaţi, probabil, dacă spusele generalului De Gaulle sunt "litere de evanghelie": pentru mine şi "ai noştri" numai când ne convine dar pentru francezi da!

Evocarea de către dl. Neagu Djuvara a respectivului citat ne dezvăluie că poziţia francezilor faţă de minorităţi este foarte nuanţată, iar la români, dacă ai aplica acelaşi tipar, ai fi socotit un odios rasist de către cenzorii atotputernici.

Ca o paranteză în strictă actualitate, voi aminti de un fapt care poate fi **ori o diversiune ordinară, ori o tâmpenie extraordinară: se vehiculează "faptul" (??) că o organizaţie legionară din Timişoara oferă 300 de lei oricărei ţigănci dispuse să accepte sterilizarea.** Informaţia, dacă reprezintă iniţiativa unora, este de o idioţenie care frizează infantilismul ca boală congenitală: nu poţi să fii atât de redus încât să îţi închipui că un om, indiferent cât de strâmtorat ar fi, ar accepta pentru 300 de lei o asemenea alternativă; pe de altă parte, pentru o astfel de operaţie îţi trebuie tot ansamblul logistic necesitând investiţii importante.

Îmi cer scuze că mă îndepărtez oarecum de subiect dar nu total, fiind, în fond, vorba despre probleme demografice.

Iniţiativa aşa-zişilor legionari de la Timişoara ilustrează perfect simismul şi formele lui de manifestare: inconştienţa, inconsistenţa acţiunii, indiferenţa faţă de imaginea pe care o creează Mişcării Legionare faţă de opinia publică.

Românii naţionalişti care "se uită cu un ochi" la Mişcarea Legionară, solicitând, în necunoştinţă de cauză, ca să nu zic în prostie, acceptarea deviaţiei simiste ca şi cost pentru o unificare a diverselor grupuri şi grupuleţe, să ia aminte! Când ar fi solicitat un astfel de tratament necreştin şi neuman un Corneliu Zelea-Codreanu sau oricare dintre fruntaşii adevăraţi ai Mişcării?

Şi pentru ce toată această tulburare a apelor? Ca să arătăm că *"noi suntem **activi, avem iniţiative, nu ca alţii**"*!

Parcă îl văd pe Horia Sima în octombrie-noiembrie 1938 organizând atentate care urmăreau să îl sperie pe Carol al II-lea şi să îl aducă pe el la putere. Atentate de operetă: incendierea gardului sinagogii din Sălaj, aruncarea a două petarde fumigene în curtea uzinei electrice din Cluj şi alte 20 de acelaşi calibru, transformate de presa din Sărindar în catastrofe naţionale! Domnilor simişti, sunteţi de un ridicol care frizează inconştienţa!

Să revenim însă la diversiunea comparabilă ca infantilism cu presupusa iniţiativă legionară.

Dl. N. Djuvara mai vrea să înscrie puncte în favoarea "echipei" iudaice. De fapt vrea să îşi păstreze un loc de titular.

Dl. Djuvara continuă cu exemplele şi citările *"Acum 50 de ani Enoch Powell, văzând cum naţiunea britanică privea liniştită după metereze apropierea valului uriaş de musulmani, a spus:*

<<Este ca şi cum ai privi o întreagă naţiune lucrând de zor la înălţarea propriului rug funerar>>"."

Trebuie să recunosc cu regret că nu ştiu cine a fost acest domn care trăgea semnale de alarmă despre amploarea invaziei musulmane, dar căruia nici prin gând nu-i trecea să remarce că Marea Britanie era demult cotropită de forţe iudaice care nu ştiu dacă prin număr, dar sigur prin putere, controlau viaţa politică şi economică a imperiului.

Dacă dl. Djuvara se străduieşte să ne comunice despre invazii, ca presupus român şi încă având os domnesc, cum de ignoră catastrofala invazie iudaică asupra propriei sale ţări, invazie afectând evoluţia României pe care aniversatul acestei luni, poetul şi vizionarul politic al României numărul 1, **Mihai Eminescu**, comparând-o cu distrugătoarea epocă fanariotă, spunea: ***"epoca fanariotă a fost incomparabil mai puţin distrugătoare ca activitatea prezentă a evreimii în România"*** (aproximativ).?

(continuare în pag. 9)

Nicador Zelea-Codreanu

Arhivă

MANIFESTE 21-23 IANUARIE 1941

Am în faţă câteva manifeste care au fost tipărite în urmă cu 72 de ani, în intervalul 21 -23 ianuarie 1941. Astăzi aceste documente, de o importanţă majoră pentru studierea obiectivă a momentului istoric respectiv, sunt de negăsit; mai există, probabil, la Biblioteca Academiei Române şi, poate, la încă vreo câteva persoane care le-au păstrat. Explicaţia rarităţii acestor manifeste este simplă: cei care le-au păstrat şi-au asumat un mare risc; le-au ţinut ascunse până după anul 1989 pentru că în perioada dictaturii antonesciene şi a celei comuniste, când se făceau des, oricui şi oricând, percheziţii pentru cea mai neînsemnată reclamaţie sau bănuială, descoperirea acestor afişe în casa cuiva ar fi adus tuturor locatarilor ani mulţi de puşcărie.

Reproducem aceste **patru manifeste**, în ordinea apariţiei lor, făcând, fără patimă, după şapte decenii, **câteva comentarii** impuse de respectarea adevărului.

MANIFESTUL NR. 1

Români şi Românce!

Blestemata Hidră masonică îşi arată iarăşi colţii prin rânjetul sinistru al jidovitului Alex. Rioşeanu care a ocrotit pe asasinii bravului ofiţer german, ucis mişeleşte pe străzile Capitalei şi a poruncit vărsare de sânge românesc nevinovat în faţa Prefecturii Poliţiei.

Căpitanul a spus: **mă îngrozesc când mă gândesc că pe mormintele şi pe crucile jertfelor noastre s'ar putea rid ca o şleahtă de profitori cari să-şi satisfacă pofta de putere pe spatele Ţării şi a morţilor noştri.**

Amintim Generalului Antonescu aceste cuvinte care sguduie astăzi toate sufletele româneşti şi-l rugăm să facă dreptate Căpitanului, Martirilor Noştri, Ţării şi Neamului întreg.

Dacă a suferit alături de noi să ne înţeleagă şi să fie alături de noi, care am luptat şi vom lupta căzând până la unul pentru o Românie „Ca Soarele Sfânt de pe Cer".

Suntem ostaşii unei discipline de fer şi de foc şi înţelegem să fim oameni de ordine şi de linişte dar când pretutindeni în România de azi, **înfrăţite cu steagurile tricolore, flutură flamuri verzi, ni-i ruşine să mai vedem o clică de iudaizaţi sfidânau-ne lupta şi sacrificiile şi insultând prin prezenţa lor la cârmă pe toţi morţii noştri şi ai Neamului întreg.**

Muncitorimea românească, alăturându-se trup şi suflet ţipătului de dreaptă revoltă a curajoasei studenţimi româneşti, strigă şi ea din sute de mii de piepturi înaintea baionetelor şi a mitralierelor care vor să o măcelărească din nou:

— „NU MAI PUTEM RĂBDA"!

— VREM INLĂTURAREA ŞI IMEDIAT PEDEPSIREA A TUTUROR SLUGILOR MASONICE CARE INCEARCĂ SĂ PREDEE ŢARA DIN NOU IN GHIARA JIDOVIŢILOR.

— VREM ALUNGAREA LUI RIOŞEANU A UNELTELOR LUI.

— VREM GUVERN LEGIONAR.

— VREM ROMÂNIE LEGIONARĂ.

— CEREM ARMATEI ROMÂNE, CEREM CAMARAZILOR NOŞTRI SOLDAŢI, SĂ NE INŢELEAGĂ ŞI SĂ NU DESLĂNŢUIE UCIDEREA INTRE FRAŢI PENTRU PLĂCEREA LUI RIOŞEANU ŞI A TUTUROR JIDANILOR ŞI JIDOVIŢILOR.

TRĂIASCĂ LEGIUNEA ŞI CĂPITANUL!
Conducătorul Muncitorimei Legionare
GROZA DUMITRU

A fost difuzat cu siguranţă în perioada de început a evenimentelor, în seara de **20 ian. 1941**, la marea manifestaţie legionară din faţa Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi se adresează tuturor (românilor si româncelor. Are înscris numele lui Dumitru Groza, şeful Corpului Muncitoresc Legionar, dar a fost **scris de Horia Sima**, după cum recunoaşte el însuşi în memoriile sale.

Este un **"manifest-scânteie"** care afirmă răspicat *"Nu mai putem răbda!"* şi **cere**, printre altele, ***"guvern legionar", "Românie legionară"*** şi înţelegere din partea Armatei.

OBSERVAŢIE: Păi, nu era România stat naţional-legionar, iar H. Sima vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, adică al doilea om ca putere în ţară? Nu erau în funcţiune, în continuare, miniştrii legionari de la ministerele atribuite de la început Mişcării - mai puţin prefecţii şi ministrul de Interne acuzat de grave nereguli, printre care şi asasinatele de la Jilava, Snagov şi Strejnicul, plus abuzuri şi ilegalităţi ale Poliţiei aflate în subordinea acestui minister?

Dorinţa ca armata să stea pasivă era utopică. "Marea mută" - cum i se spunea armatei pentru că era obligată să fie apolitică, dar, totodată, obligată prin jurământ chiar să se jertfească pentru apărarea ţării - nu putea să nu asculte ordinul conducătorului statului.

MANIFESTUL NR. 2

Este semnat de câteva cadre militare (în special medici militari şi sublocotenenţi în rezervă) - nici un nume de rezonanţă.

Camarazi Ofiţeri şi Ostaşi,

Puterile întunecate ale francmasoneriei şi banului iudaic lucrează mai departe pentru nimicirea neamului românesc.

Au reuşit să introducă în Guvernul Naţional Legionar înşelând pe Domnul General Ion Antonescu, oameni de-ai lor, care încearcă să sape prăpastia între Armată şi Legiune.

Oare nu vom lupta cot la cot pentru refacerea graniţelor?

Oare nu luptăm împreună pentru consolidarea Patriei Noastre?

Dacă e vorba de tras cu arma, să nu facem ţintă unii din alţii; avem, ştiţi bine, în cine trage.

Din neînţelegerea de acum tot jidanii şi francmasonii profită.

Armată şi Legiune, Uneşte-te!

Pentru România Legionară

Trăiască Legiunea şi Căpitanul.

Cpt. medic Rez. Nicolescu Petre, Cpt. Rez. Mănescu Nicolae, Locot. medic Rez. Claudian Ion, Locot. Rez. Maior Iosif, Sublt. Rez. Caciuc Leonard, Sublt. Rez. Arţăreanu Dumitru, Sublt. Rez. Dr. Chiriceanu Dan, Sublt. Rez. Grosu Ştefan, Sublt. Rez. Dr. Crivăţ Dan, Sublt. Rez. Dr. Caragiu Ovidiu, Sublt. Rez. Farm. Pop Ştefan, Sublt. Rez. Mândru Nicolae, Sublt. Rez. Pagu P. Nicolae, Sublt. Rez. Lungu Alexandru, Sublt. Rez. Avramescu Gheorghe.

Se adresează ofiţerilor şi soldaţilor.

Apelul central al manifestului *"Armată şi Legiune, uneşte-te!"* se referă, bineînţeles, la trecerea armatei de partea legionarilor. Manifestul vorbeşte despre faptul că *"puterile întunecate ale francmasoneriei au reuşit să se introducă în guvernul naţional-legionar, înşelând pe dl. gen. Ion Antonescu, oameni de-ai lor care încearcă să sape prăpastia între armată şi Legiune"*.

Se afirmă, printre altele: *"Avem, ştiţi bine, în cine trage"*!

MANIFESTUL NR. 3

Ediţia specială a ziarului ***"Biruinţa noastră"***, datată miercuri, **22 ian. 1941** (punctul culminant al evenimentelor)

Conţine apeluri pentru a salva ţara de *"călăii neamului care vor simţi ascuţişul paloşului legionar"*, avertizându-i, totodată, pe călăi:

"Înţelegeţi că un singur semn al marelui nostru Comandant Horia Sima e de ajuns ca să vă trimitem în fundul iadului lângă iubitul vostru Călinescu & Co."

Pe pagina a doua, sub titlul de o şchioapă *"Armata e cu noi!"* se dau exemple de un rând: la Tecuci aviaţia şi de partea legionarilor, la Constanţa - toată armata şi marina, la Craiova – 3/4 din efectivele armatei, la Iaşi – corpul IV armată, la Braşov – armata gen. Dragalina. Şi cam atât...

OBSERVAŢIE: Cu alte cuvinte, Sima îşi imagina faptul că diferitele corpuri de armată să se lupte între ele, şi să fie victorioase cele trecute de partea lui?!

Se mai menţionează: *"Nu facem evoluţie, ci revoluţie. În revoluţia pe care am pornit-o în seara zilei de 19 ianuarie ..."*; *"În prezent Prefectura Poliţiei, Prefectura judeţului sunt în mâinile celor care o merită. Legionarii stau neclintiţi."*

Apare şi portretul "Comandantului", Horia Sima care, "brav", comanda din ascunziş, prin intermediari, deşi ar fi trebuit, dată fiind funcţia sa supremă de comandant al Legiunii, **ori să se afle în prima linie a protestatarilor, ori să ordone încetarea protestelor.**

Interesant este faptul că poza îl prezintă într-o cămaşă albă, cu cravată şi haină, iar nu în uniforma legionară (ţinuta sa de zi cu zi din timpul guvernării), deşi evenimentele erau în plină amploare, înregistrându-se victime.

1 LEU **EDIŢIE SPECIALĂ!** MIERCURI 22 IANUARIE 1941

BIRUINŢA noastră

COTIDIAN DE INFORMAŢIE ŞI REPORTAJ

ANUL II, Nr. 31 — ABONAMENTE — REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA — Director: VALERIU OLANIUC — N. PATELI

SUS FRUNŢILE, LEGIONARI!

Ori învingem, ori murim

ARMATA E CU NOI

CAMARAZI!

Nu facem evoluţie ci revoluţie. In revoluţia pe care am pornit-o în seara zilei de 19 Ianuarie, am cerut cavalerescul act de a înlătura din guvernul României Legionare, toate elementele de dezagregare naţională.

Am cerut acelor care conduceau ţara un gest înalt şi spontan.

Acest gest nu a venit până acum. In schimbul lui a venit rafalele de mitraliere, care ne-au ucis camarazii.

In toată ţara, Naţiunea Unită a desaprobat gestul acesta.

Armata constantă de misiunea ei, în toată ţara a trecut de partea noastră.

Corpul IV armată din Iaşi a trecut în întregime alături de mişcarea legionară.

La Braşov, armatele marelui şi iubitului nostru general Dragalina, au trecut de partea noastră şi înaintează în marş forţat spre Bucureşti.

La Brăila şi Galaţi, regimentele 38 Infanterie, au dezarmat pe uneltele masoneriei, proclamând Statul integral Legionar.

Româncе şi Români!

În momentele acestea cruciale pentru întregul nostru neam vă vrem alături de noi.

Ofiţeri şi Soldaţi.

Arătaţi-vă demni de predecesorii voştri cari au creiat România cea Mare, pe care am pierdut-o datorită, inconştienţei sau mârşăviei uneltelor iudeo-masonice. Alături de noi, alături de întreaga ţară, veniţi să cerem o istorie nouă.

COMANDANTUL

CAMARAZI!

E ceasul sfânt al redeşteptării naţionale.

E momentul cel mai măreţ pe care'l trăeşte generaţia noastră obidită.

Nu daţi crezare unei tirelor iudaice.

Ţara, Poporul, Armata ei bravă, strigă unită într'un glas!

Trăiască Regele Mihai!

Trăiască România Românească şi numai românească.

BIRUINŢA — BIRUINŢA

MANIFESTUL NR. 4

Este semnat ... *"Comandamentul ad-interim al Mişcării Legionare"*! (?!)

Domnule General,

Opriţi masacrul! Râd duşmanii. Jubilează jidanii! Ne desconsideră prietenii.

Pentru jertfa Căpitanului şi a miilor de martiri, este păcat ca Soldaţii români să risipească sânge de legionar.

A-ţi îmbrăcat cămaşa verde. Sunteţi Şeful Regimului Legionar. Nu daţi ocazie Londrei, să trâmbiţeze în lume că Tatăl îşi împuşcă singur copii.

In ultim ceas, vă rugăm opriţi dezastrul. Vorbiţi fâţiş şi fără intermediari cu comandanţii noştrii.

COMANDAMENTUL AD-INTERIM
AL MIŞCĂRII LEGIONARE

Notabil faptul că nu se spune din cine era format! Mai mult ca sigur că este "opera" lui Sima, ca şi manifestul zis al lui Dumitru Groza...

Datează, cu siguranţă, din seara de **22 ian. 1941**, pentru că revendicările imperative din manifestele precedente sunt înlocuite cu un mesaj patetic **adresat gen. Antonescu:** *"Opriţi masacrul! (...) Aţi îmbrăcat cămaşa verde. Sunteţi Şeful Regimului Legionar. (...) În ultim ceas, vă rugăm opriţi dezastrul. Vorbiţi făţiş şi fără intermediari cu comandanţii noştri."*

OBSERVAŢIE: Uluitor: **ca şi cum Antonescu ar fi stat ascuns şi ar fi vorbit prin intermediari, nu Sima!** Nu mai este cazul de alte comentarii...

Emilian Ghika

COMENTARII

Dar cu ce se ocupa în acest timp şeful Legiunii, Sima?

Ne spune chiar el în memoriile sale (*"Era libertăţii"*, vol. II, Ed. "Gordian" – Timişoara, 1995, pg. 126):

Şi atunci m-am apucat să redactez în grabă o listă de guvern din care nu lipseau vechile numele de legionari, adăugând altele, în special în sectorul militar."

Sima vroia acum chiar mai mult decât avusese la constituirea statului naţional-legionar, şi anume conducerea guvernului: ***"mie să-mi transmită numai conducerea guvernului"*** (*"Era libertăţii"*, pg. 126), adică Antonescu să-i cedeze locul!!

Asta se petrecea pe 22 ian. 1941! Când legionarii erau încolţiţi de armată şi se trăgea deja în ei, Sima cerea lui Antonescu să-i predea lui puterea

Legionarii au fost victimele incapacităţii dovedite a lui Sima de a conduce, de a lua o decizie bună în timp util, şi ale ambiţiei sale (total nejustificate prin vreo calitate) de a deţine puterea nu numai în Legiune, ci şi în stat.

A părăsit ţara în portbagajul maşinii lui Andreas Schmidt după ce declanşase o nouă prigoană antilegionară, lăsând în urmă mii de familii în suferinţă şi mii de legionari condamnaţi la ani grei şi mulţi de puşcărie, inclusiv elevi de liceu...

Abaterile lui Sima de la linia legionară au sfârşit prin a fi observate de fruntaşii legionari refugiaţi în străinătate. Părăsit în 1954 de majoritatea acestora, a continuat să se considere şeful unei Mişcări care, de fapt, nu mai exista: cele câteva sute de legionari plecaţi din ţară şi răzleţiţi în lume, nu-l mai recunoşteau ca şef, iar miile închise zeci de ani în temniţele antonesciene şi comuniste nu puteau reprezenta, practic, o Mişcare, în adevăratul sens al cuvântului. **SIMA A FOST GROPARUL LEGIUNII.**

"Orb şi surd", total rupt de realitate, **a continuat să dea ordine fanteziste**, să ţină predici moralizatoare (lupul moralist!), să-i calomnieze pe cei dezgustaţi de el şi să-şi ridice osanale, **sprijinit de *septembriştii* lui.**

S-a scris şi s-a discutat mult pe tema evenimentelor sângeroase din 21-23 ian. 1941, *unii legionari susţin că ar fi fost vorba despre* ***lovitura de stat dată de gen. Antonescu*** *împotriva regimului naţional legionar.* **FALS !!**

Iată de ce:

1. Statul *"naţional-legionar"* înfiinţat la 14 sept. 1940 avea drept conducător **cu puteri depline** tot persoana gen. **Antonescu** care era şi – ATENŢIE! - Şeful REGIMULUI LEGIONAR. Mihai I avea doar rol "decorativ", el semna tot ceea ce hotăra Antonescu. Mişcarea deţinea 6 ministere (Presă şi Propagandă, Sănătate şi Muncă, Educaţie şi Culte, Lucrări Publice şi Comunicaţii, plus Internele şi Externele) şi un subsecretariat la Finanţe. Horia Sima era "omul nr. 2 în stat": vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, iar prefecţii şi primarii erau legionari.

2. Mişcarea îi jurase credinţă nelimitată, în ORICE condiţii, Generalului, atunci când fusese chemată la guvernare.

3. Toate deciziile şi legile adoptate în cadrul ministerelor deţinute de <u>legionari</u> depindeau exclusiv de aprobarea lui Antonescu.

4. ATENŢIE: Generalul avea dreptul să destituie pe oricine, din orice funcţie.

5. ATENŢIE: nu se stipula nicăieri, în nici un act oficial, faptul că legionarilor le-ar fi fost <u>rezervate</u> anumite ministere!

6. Antonescu, incitat de ilegalităţile şi dezordinile din cadrul Ministerului de Interne (abuzurile Poliţiei Legionare, paralelă cu Poliţia Statului, asasinatele de la Jilava etc.), de fricţiunile dese între el şi legionari (printre altele, imixtiunea în problemele economice care nu erau de resortul Mişcării), a trecut la înlocuirea ministrului legionar de Interne şi a prefecţilor (aflaţi în subordinea acestui minister). **H. Sima nu fusese destituit** din funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, şi nici ceilalţi miniştri. Antonescu dispusese înlocuirea prefecţilor şi a chestorilor (care erau aflaţi în subordinea ministrului de Interne destituit), iar **aceasta <u>NU însemna *"schimbarea ordinii constituţionale"* (lovitură de stat)</u>** (aşa cum susţin, total ilogic şi nefondat, unii legionari)!

Prefecţii şi chestorii s-au opus predării instituţiilor (nonviolent: s-au baricadat înăuntru sau au dus tratative cu ofiţerii). Puţini au acceptat să predea armatei instituţiile.

Armata a ascultat ordinul şefului statului şi a tras...

Redacţia

***

MODELUL EMINESCU VERSUS DEMAGOGIA EMINESCU

(continuare din pag. 3)

La constituirea noii Academii RPR Eminescu este ales membru post-mortem, "un pumn în nas" burghezei care nu se gândise la o asemenea cinstire. **În paralel însă**, criticul literar oficial al epocii paukero - dejiste, tov. Ion Vitner, lua măsuri drastice **să se elimine din opera eminesciană poezii precum *"Doina"*** *("De la Nistru pân' la Tisa, tot românul plânsu-mi-s-a...")*, obligându-i pe actori şi pe şcolari să recite cu patos ***„Împărat şi proletar"***, poezie unică în felul ei, ce nu făcea aluzie la viitoarea orânduire socialistă, cum se pretindea, ci era izvorâtă din compătimirea poetului pentru dezmoşteniţii sorţii.

Când, după 1965, George Vraca a reluat *"Scrisoarea a III-a"* – considerată până atunci "o otravă naţionalistă" - am considerat că asistăm la un reviriment sufletesc al naţiei române. **Din nefericire, aşa-numitul "naţionalism comunist" care a urmat s-a dovedit a promova tot o demagogie – diversionistă.** El nu putea fi conceput decât în strânsă legătură cu cultul personalităţii. Megalomanul Ceauşescu s-a autodecretat urmaş firesc al lui Mircea cel Mare (nu admitea "cel Bătrân" fiindcă îi aducea aminte de sfârşit).

În general, tehnica de a-l minimaliza pe atât de complexul Eminescu a constat din <u>ridicarea în lumină a poeziilor sale paralel cu ascunderea în umbră a operei politice, acţiune vehement cerută de evreimea de pretutindeni</u>, bine cunoscută ca forţă economică strivitoare.

Un tip mai aparte de „demagogie Eminescu" (am numi-o "deschiderea supapei de presiune") a fost folosită în **Basarabia** prin anii '70, de către KGB-ul lui Brejnev, devenit "mai cu mânuşi" după brutala invazie a Cehoslovaciei. Intelectualii român de acolo se opuneau rusificării forţate, folosind cu precădere două simboluri: Ştefan cel Mare şi Eminescu. Şi cum amândoi erau moldoveni (şi nu neapărat români, în accepţiunea ocupanţilor), iată calul troian al distrugerii ideii de naţiune română şi al instaurării unui moldovenism exacerbat, opus românismului. Acest „patriotism moldovenist" sprijinit de PCUS şi KGB vedea o unificare a poporului din care se născuseră Ştefan şi Eminescu, evident în interiorul sârmelor ghimpate ce despărţeau URSS-ul de restul Europei.

În ce ne priveşte, ne-am lăsat păcăliţi de o serie de scriitori ce-l "adorau" pe Eminescu şi scriau piese de teatru precum *"Ce avem mai scump"* (Ion Druţă) pentru ca ulterior asemenea oameni să ceară cetăţenia rusă şi să prefere să-şi ducă zilele la Moscova. De notat că Ion Druţă este şi azi membru al Academiei Române.

Un exemplu recent de folosire demagogică a personalităţii lui Eminescu este propunerea ridicolului personaj caragelian Dan Diaconescu de a face din moartea marelui poet şi om politic un nou caz „Elodia", aducător de rating pentru cel care se visează viitorul prezident al României. El cere guvernului actual ***deshumarea osemintelor de la Bellu*** şi eventual extragerea de ADN din acestea. **O mai mare gogomănie nici că s-a văzut.** Ce să facă cu ADN-ul lui Eminescu? Vreo probă de paternitate? Sau clonarea prin însămânţarea intraovulară a ADN-ului eminescian la câteva cucoane din PP-DD pentru a se produce genii în serie? Ignoranţa împletită cu insolenţa a acestui penibil individ mă sperie. Mi-e tare teamă să nu o regăsim în viitor în proporţie de masă la tinerii români, fiindcă unele premise sunt. Câteva dintre aceste premise constau tocmai în abandonarea voită sau inconştientă a modelului eminescian. Ultima consecinţă a depersonalizării, manifestarea unei triste slugărnicii, este la fel de gravă.

***De fapt, în ce constă moştenirea spirituală lăsată de Eminescu generaţiilor de după el?* Fără îndoială, abordarea cinstită a vieţii, eliminarea minciunilor şi a mistificărilor**, a „tragerii spuzei pe turtă", munca, aportul la dezvoltarea culturii şi a ţării, au fost pentru Eminescu un criteriu de selecţie şi apreciere. Tinerii, reprezentând viitorul ţării, au fost mereu în centrul preocupărilor lui Eminescu. Acel celebru *„Voi sunteţi urmaşii Romei?"* din *"Scrisoarea a III-a"* este un amar avertisment dat viitorimei.

E destul să privim în jurul nostru. Ce fel de modele ne oferă ziarele tabloide care au generat odiosul fenomen paparazzi şi televiziunile acaparate de străini fără scrupule?

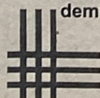
Nimic altceva decât stârnirea unei curiozităţi stupide, diabolic întreţinută. Sunt desigur informaţii diversioniste care anihilează de timpuriu spiritul critic al tinerilor şi deopotrivă al vârstnicilor. Se urmăreşte transformarea lor într-o turmă de sclavi spirituali, uşor de manipulat. **În *"săptămâna Eminescu"* capul de afiş** şi interesul general este ţinut de năbădăiosul **divorţ Ştefan Bănică Jr – Andreea Marin.** Emisiunea "Happy Hour" de la "Pro TV" este un model perfect de prost gust, vulgaritate şi mahalagism. Idem, apariţiile fiicei lui Petre Roman la postul turcesc "Kanal D". În aceeaşi ***"săptămână Eminescu"*** ni se oferă zeci de detalii despre cearta copiilor lui Dolănescu pentru moştenire şi faptul că soţia lui Sorinel Puştiu a pierdut câteva sarcini în ultimii 13 ani. Un **critic literar** a fost chemat în **15 ianuarie** (ziua lui Eminescu) la "Realitatea TV" să vorbească despre Eminescu. Nenorocire: i s-a explicat că din cauza rating-ului, ora ce i s-a promis a fost **redusă la 15 minute** din cauză că timp de 45 de minute s-a comentat (Sorin Roşca Stănescu, Cristian Teodorescu) despre faptul că Becali a vorbit urât cu o ziaristă. Aşadar, **Becali mai important decât Eminescu**, de vreme ce poetul nu a beneficiat decât de un sfert de oră de atenţie, iar celor ce vorbeau despre el li s-a spus: *„Repede, repede, câteva cuvinte despre poet să fie acolo, că nu mai avem timp"*.

Audiovizualul sancţionează formal acele posturi TV în care numărul de reprezentanţi ai partidelor nu reprezintă o „paritate democratică", dar „n-aude, n-a vede" conţinutul verbal al unor emisiuni. Domnii şi doamnele de acolo sar şi fac spume la gură când Cristoiu spune câteva vorbe de bine despre patriotul Corneliu Zelea-Codreanu, în schimb lasă să curgă spre public zoaiele unor minciuni care murdăresc imaginea României (precum numitul "holocaust").

Reducerea şi scăderea nivelului orelor de limba română, continuarea prezentării falsificate a unor evenimente istorice, duc în continuare la formarea unor „sfertodocţi" care nu mai ştiu să construiască o frază sau utilizează facil-anapoda cuvintele: *„Cum vi s-a părut vacanţa la munte?"* - întreabă o reporteră TV. *„A fost TARE"* - răspunde un student. *„Şi peisajul FOARTE GENIAL!"*

"Peisajul" din mijloacele noastre de transport în comun nu e conturat de omul care deschide o carte, ci de sutele de tineri care butonează în neştire nişte telefoane mobile în căutarea unui „Godot" inutil, taman bun să umple timpul unor oameni ce nu-şi vor ordona niciodată gândurile şi pe care nu-i interesează, de fapt, nimic. De altfel, nu o dată, încercând să-i cooptez la anumite idei, mi-au opus bariera unui stupid ***„nu mă interesează"***. Cu creierul spălat, ignoranţi ai istoriei naţionale, **idiosincrazici la tot ce e românesc**, adoratori ai urletelor şi scălâmbăielilor muzicale de import, excitaţi de zbierătul ***„Together!"*** care-i transformă în **turmă**, tinerii noştri sunt tocmai buni pentru statutul de sclav.

Nu un asemenea curs al istoriei şi civilizaţiei noastre a dorit Eminescu pentru românii ce-l vor urma peste ani. Nu idealul strâmb al îmbogăţirii oneroase. **Nu aservirea tâmpă faţă de nişte false modele** oferite de mass-media, **ci dimpotrivă, individualităţi înarmate cu discernământ** care să respingă minciuna politică şi să readucă pe locul pe care-l merită în conştiinţa publică şi în istorie pe cei care s-au jertfit pentru propăşirea României. Este astfel necesar ca, alături de poezia eminesciană, oamenii de azi şi de mâine să se aplece cu luare aminte şi asupra operei sale de jurnalist politic. Nu vor găsi acolo doar idei şi îndemnuri în care a trăit marele poet şi gânditor, ci şi idei perene care, însuşite de contemporani, pot salva de la pieire. Aceasta pentru că scrisul politic eminescian înseamnă curaj, demnitate naţională - cu nimic contrare spiritului european sănătos.

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (IV)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

EŞUAREA GUVERNĂRII (continuare)

După cum am mai spus, conducătorul Mişcării (HORIA SIMA – n. n.), neavând nici un plan pentru a-şi stabili centrul de rezistenţă în lupta surdă cu Antonescu care avea un plan bine conceput pentru uzarea Mişcării, în neînţelegere cu factorul german care era de aproape interesat de stările din România, cu **Mişcarea răvăşită, cariată de intrigă prin nesocotirea cadrelor cu suprafaţă şi ridicarea oamenilor inferiori de casă, s-a pornit haosul** în faţa căruia însuşi HORIA SIMA - după cum spunea Borobaru - plângea de multe ori neputincios. **Lipsa de personalitate** în raport cu sarcina aici se dovedea, când trebuia să ia atitudine împotriva curentului.

Suflul spiritualităţii Căpitanului care dăduse încredere poporului român în zilele cele mai întunecate ale lui septembrie 1940, când s-au prăbuşit graniţele şi încălzise inimile în manifestările de la 6 oct. şi 8 nov. 1940, începea să fie **din ce în ce mai mult alterat de miasmele politicianiste.**

Sentimentul de libertate pe care l-a simţit poporul român de la oraşe şi sate (prin intimidarea abuzurilor poliţiste şi jandarmereşti) - ca niciodată după răsturnarea regimului tiraniei carliste - începea să fie tulburat de abuzul elementelor iresponsabile.

Energia, munca şi elanul de creaţie al atâtor elemente de elită depusă în funcţiuni de stat, la centru, judeţe şi sate, care dădea atâtea atuuri faţă de putregaiul politicianist vechi, era anulat din lipsa de coordonare şi de abuzurile elementelor slabe.

Eroarea fundamentală a fost că Mişcarea Legionară n-a călărit ostentativ pe elementul cinste unde era cel mai slab adversarul, satisfăcând milenara sete de dreptate a poporului român.

Dezmăţul a început să crească pe toate laturile. Însăşi esenţa spirituală a Mişcării era ameninţată. Jurământul legionar complet nefolosit.

1. Sub pretextul românizării îşi făcuse apariţia **afacerismul** la multe elemente noi infiltrate care afişau zel pentru HORIA SIMA.

2. Sub pretextul legionarizării întreprinderilor au apărut membri în consiliile de administraţie în cămaşă verde! Era o "liberalizare" a Mişcării lipsită de experienţă şi pricepere!

3. Sub pretextul menţinerii ordinii au apărut abuzurile şi dezordinile elementelor chiar din garda personală a lui HORIA SIMA care făceau uz de pistol pe stradă, la petreceri, nunţi etc., făcând pe muşchetarii sau haiducii!

4. Lăsat la iniţiativa fiecăruia, problema umplerii golului lăsat de eliminarea jidanilor a ajuns un prilej de fricţiuni până la ultimul sat atât în concurenţa între legionari cât şi faţă de nemţii din Ardeal, din care ieşeau atâtea dificultăţi prin **caracterul minor şi meschin** pe care îl luau. Fără să aibă măcar justificarea eficacităţii, deplasa conflictul cu Antonescu spre factorul care îi acoperea pe plan extern spatele.

5. Lipsa de atribuţii fixate la elementele încadrate făcea ca să se ia **diferite măsuri în aceeaşi chestiune** din care fapt ieşeau **încurcături** şi chiar ridicolul.

6. Inundarea Mişcării de elemente dubioase, fără a se putea lua măsuri de stăvilire tocmai fiindcă <u>cadrele care rămăseseră şi puteau face un control, erau puse la index</u>. Se umbla după adepţi zeloşi!

7. Bunul plac în distribuirea fondurilor Mişcării şi lipsa oricărei posibilităţi de control.

Din 110 milioane numai 1 milion s-a dat pentru Vechiul Regat, restul distribuindu-se în anumite regiuni din **Ardeal** unde Stoicănescu şi Pătraşcu aveau legături, fără să se ţină seamă de interesul general pe întreaga ţară. Numai în judeţul Timiş s-au dat 54 milioane.

Lipsa de bună cuviinţă dusă până la obrăznicie, în special a elementelor apropiate personal, **jignea toată lumea** şi de multe ori cadrele ofiţereşti ale anualei. Această instituţie pe care Căpitanul în tot timpul o menajase atât de mult, nu numai că nu era apropiată acum, când erau atâtea posibilităţi, dat fiind că Antonescu nu era agreat, dar era jignită şi astfel era împinsă prin spirit de corp să facă zid în jurul lui Antonescu.

<u>**Mişcarea, scoasă de pe liniile ei de bază, mergea spre prăbuşire.**</u>

Întreg capitalul moral tindea să fie irosit.

Toate forţele au fost provocate: Anloncscu (forţa constituită), lumea veche, aliatul (suspiciune).

Acest lucru i-a permis lui Antonescu şi clicii masonice care îi dirija ambiţiile din umbră, să saboteze organizarea statului şi să compromită orice colaborare pentru conlucrare (vezi notele mele: *„Criza politică din România"*, note care au fost trecute în memoriul semnat de Iasinschi către Killinger). **Deci, după cum am spus:**

1) Uzura prin relevarea dezastrului;

2) Roaderea încrederii faţă de Germania;

3) Cultivarea disensiunilor din Mişcare;

4) Facerea din armată un instrument pentru ca să reprime Mişcarea şi să aibă un atuu real în necesităţile de război.

In denigrarea reciprocă ce se angajase într-un stil minor ce amintea tare de ale trecutului, lumea veche avea mai mari posibilităţi de denigrare fiindcă, prin contactul zilnic în afaceri, baruri, mese, cadouri, putea să exagereze şi să calomnieze pe legionari, folosindu-se de relaţiile avute.

Şi când aceste probleme grave puneau în discuţie însăşi existenţa Mişcării şi a Statului Român, HORIA SIMA şi anturajul lui se ocupau de lucruri meschine: săparea, lucrătura şi DENIGRAREA elementelor care aveau un trecut sau prestigiu în Mişcare şi erau apreciate de CĂPITAN!

Afirmarea cu tărie a liniei Căpitanului mi-a trezit duşmănia tuturor acelora care o călcau sau vroiau să o calce.

Întrucât în ultimul său pamflet HORIA SIMA încearcă să atribuie greşelile din timpul guvernării legionare *„greutăţii trecerii legionarilor de la faza revoluţionară la cea de guvernare"*, vom aminti că <u>de această meteahnă a suferit în primul rând tocmai el, "Comandantul"</u> Mişcării. In loc să încerce a se adapta noii situaţii din faza guvernării, el <u>a continuat să pozeze ca un "teribil revoluţionar"</u>. La acest mit ţinea cu tot dinadinsul.

Dar problemele care se puneau dramatic în acele momente grele în care fusese adus Statul Român de către regele Carol al II-lea şi de politicienii lui servili, **nu se puteau rezolva stând cu părul zburlit şi cu "privirile peste veacuri" spre a impresiona pe fidelii întârziaţi de care se înconjurase.**

<u>**Acest stil ridicul, în contrast cu şcoala**</u> sobră şi decentă imprimată de educaţia <u>**Căpitanului**</u>, **nu se reflecta numai în ţinută, ci influenţa şi felul nechibzuit şi dăunător în rezolvarea problemelor de administraţie publică.** Şi exemple de această natură oferea în abundenţă însuşi "COMANDANTUL". **A rămas de pomină** când, cu ocazia unor vizite ce le-a făcut la centrele industriale din Banat şi Ardeal, la plângerile muncitorilor că salariile sunt insuficiente, el a pus rezoluţia pe loc ca să fie mărite cu un procent 'care depăşea cu mult procentul stabilit mai înainte, prin decretul promulgat, cu toate formele cerute de lege, chiar de guvernul al cărui vicepreşedinte era!

Desigur, lumea veche, masată acum la spatele lui Antonescu care ne ura şi ne pândea orice greşeala, specula la maximum asemenea ocazii.

Gen. Antonescu care în cariera sa militară trecuse şi prin serviciile Marelui Stat Major, era destul de bine iniţiat şi în problemele de administraţie statală.

Asemenea greşeli elementare îl determinaseră să-i scadă stima pentru HORIA SIMA, primul său colaborator, al cărui post era pândit de reptila aceea care se chema Ică! (Mihai Antonescu – n. n.)

Faptul se agrava fiindcă şi **în Consiliile de Miniştri, fie că nu era la curent cu problemele puse în discuţie, fie din cauza auzului său slab, "COMANDANTUL" Mişcării rămânea de multe ori total absent.** Din cauza stărilor psihologice care se creau din astfel de rezerve mocneau aversiuni reciproce care veneau să contribuie la ruptura consumată cu aşa-zisa rebeliune.

Pe de altă parte, punerea la index sau desconsiderarea cadrelor vechi formate la şcoala Căpitanului şi **promovarea de elemente ariviste, neformate ca legionari** şi selecţionate pe singurul criteriu că se manifestaseră ca "oamenii săi", a creat o <u>**anarhie**</u> în Mişcare pe care nu o mai putea stăpâni.

Această situaţie i-a oferit lui Antonescu - manevrat şi el de elemente dubioase infiltrate în anturajul său - să obţină de la Hitler mâna liberă pentru a se descotorosi de o "*Mişcare anarhică*". Mai ales că HORIA SIMA, pentru motive puerile, se eschivase să însoţească pe Antonescu, aşa cum a fost invitat, în călătoria la Berlin făcută pe la începutul lui Ianuarie al aceluiaşi an.

Calea spre al doilea exil în Germania

În această situaţie confuză s-a produs actul provocator, premeditat de către un grec (agent englez) care a asasinat pe maiorul german Doering, şeful transporturilor militare în sud-estul european.

Gafa lui HORIA SIMA de a nu merge cu Antonescu la Hitler, urmată apoi de demonstraţii publice studenţeşti, ca în vremurile studenţiei, nu numai că n-au impresionat pe un tip decis şi orgolios ca Antonescu, ci l-au înrăit şi mai mult. Şi această iritare a atins culmea când SIMA, fără să ţină seama de poziţia şubredă în care se găsea în acea fază a luptei, revendica pentru el întreaga putere de guvernare!

Uluitoare greşeală de a refuza invitaţia Fuhrerului sau de a fi atras în cursă ca să o refuze! Singurul acest fapt este de natură să confirme totala incapacitate. Indiferent dacă a fost o cursă pregătită sau întâmplare, **Antonescu a speculat nevenirea ca să arate cât de „necopt" şi neserios este H. SIMA şi că în aceste condiţiuni nu se poate conduce un stat** în preajma unor evenimente atât de importante ca acelea care se pregăteau.

Necesitatea unităţii de comandă era absolut necesară.

Şi afară de sentimentul de jignire, Fuhrerul era îndreptăţit să dea lui Antonescu mână liberă pentru a soluţiona criza internă din România.

Chiar dacă n-ar fi fost invitat, SIMA trebuia să facă tot posibilul ca să fie prezent, mai ales după discursul lui Antonescu de Anul Nou, fiindcă *„cei absenţi n-au niciodată dreptate"*:

Care au fost împrejurările care au dus aici se va arăta odată pe larg. Cauzele însă vor fi greu de găsit fiindcă n-au existat.

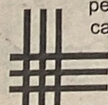
Cele invocate mai târziu pentru justificare sunt puerile şi de circumstanţă, mai ales că Fabricius a repetat invitaţia şi în faţa generalul Hansen. Nu stau în picioare la cea dintâi analiză. Singura explicaţie este că nu şi-a dat seama şi nu s-a consultat cu nimeni care să-i atragă atenţia asupra gravităţii măcar ca chestiune de formă, dacă nu de fond. Problema n-a fost adusă înaintea Forului decât după ce se consumase.

Ar putea exista două cauze, totuşi:

1. H. SIMA, bănuind că Antonescu va pune problema şefiei la Fuhrer, n-a vrut să fie prezent! Dar în acest caz, de ce n-a ştiut să ocolească problema măcar formal!

2. H. SIMA se pregătea să meargă în vizită ca invitat al lui Hess.

În acest scop îşi făcea uniforme. Totul se făcea oarecum discret, nu s-a adus la For această chestiune fiindcă, tot pentru chestiuni mărunte, nu trebuia să meargă decât cu elemente agreate de el ca reprezentanţi ai Mişcării - adică elemente docile (eu nu am fost anunţat).

Producându-se invitaţia (la Hitler), se anula în aparenţă vizita proiectată (la Hess). **El trebuia acum să meargă în Germania ca secund al lui Antonescu şi nu ca vedetă, cum se pregătea, şi pentru acest lucru n-a vrut să meargă** - poate şi sfătuit de Pătraşcu şi Stoicăneştii lui - *fără să-şi dea seama că măcar după acest refuz şi vizita la Hess va cădea!!*

Iată preocupările unui conducător de Mişcare şi vicepreşedinte de Consiliu de Miniştri în vremuri atât de aprige! „Casa arde şi baba se piaptănă"! Conflictul cu Rusia plutea în aer, armate peste armate treceau în Balcani şi H. SIMA avea preocupări de vedetă!!

După întoarcerea lui Antonescu din Germania, Greceanu informase pe H. SIMA de succesul acestuia.

A transpirat faptul că Antonescu obţinuse mână liberă.

Nu se ia nici de data aceasta o poziţie matură şi chibzuită.

Nu se pune problema în For.

Se convoacă adunările de la 19 ianuarie 1941 pentru a arăta fidelitatea faţă de Axă.

Dar acest om vrednic de plâns, jalnic, PĂTRAŞCU, fără nici un rost, ţine un discurs la Academia Comercială în ziua de 16 ianuarie 1941 prin care ameninţa că se va trage din toate ferestrele!! În loc să facă altceva mai serios dacă găsea că este necesar să facă!

Asemenea lucruri spuse de un om cu răspundere în Mişcare (Secretarul General) l-a alarmat pe Antonescu şi, folosind cazul Doring - cine ştie dacă n-a fost şi provocat de anturajul său suspect - a dat lovitura prin **destituirea lui Petrovicescu cu scop preventiv.**

Cum a reacţionat H. SIMA?

1. Nu s-a consfătuit cu Forul şi nici individual cu fiecare.

2. A făcut demonstraţie cu studenţii, ca în vremurile romantice din epoca democrată şi, după ce a răspândit manifestul prin care **se cerea guvern legionar, într-un moment când miniştrii legionari erau destituiţi, şi s-a strigat sacadat *„HORIA SIMA!"*.**

Apoi s-a împrăştiat în linişte!

3. S-a ascuns, rupând orice legătură, cerând doar lui Antonescu guvern sub preşedinţia sa, pe Antonescu lăsându-l numai conducător al Statului! (Cât de puţină cunoaştere a oamenilor!)

Cum se putea concepe ca Antonescu, cu armata în mână şi cu sprijinul german asigurat, va ceda lui H. SIMA care n-avea nimic, fiindcă realmente rupse legăturile şi cu Mişcarea Legionară şi cu organele de Stat (prefecţii etc.)?

Nici Trifa şi Groza care au fost însărcinaţi cu manifestaţia nu ştiau mai mult. Nici un membru din For şi nici nenorociţii din anturaj!

4. Rezistenţa (aşa-zisa rebeliune) a izbucnit mai mult dintr-un sentiment de demnitate a legionarilor care nu se puteau lăsa aruncaţi peste bord ca nişte cârpe democratice. În această reacţiune s-au amestecat şi elemente dubioase de la periferii sau agenţi provocatori care aveau misiunea să facă **dezordini pentru compromiterea Mişcării.**

"Comandantul", care a murit eroic... de bătrâneţe

5. În tot acest interval de timp H. SIMA, pe care nici noi (cu lasinschi, Gârneaţă, absolut nu ştiam unde este ascuns), **n-a fost capabil de nici un fel de iniţiativă şi hotărâre. Nici de atac şi nici de rezistenţă organizată, nici de împăcare când Antonescu încă putea face acest lucru**, dat fiind că nu avea deplină încredere în asigurările date de germani, crezând că este vreo cursă pentru a prilejui ocuparea.

Ceilalţi conducători nu puteau lua nici ei vreo iniţiativă de linie mare fiindcă nu ştiau ce plănuise şi ce plănuieşte H. SIMA, conducătorul Mişcării.

(Eu mă întorsesem bolnav de la Timişoara şi eram în pat la G. Pariza). Toate legăturile, curierii etc., se dezorganizaseră.

6. Completa dezorientare a lui H. SIMA şi totala incapacitate de a lua hotărâri în situaţii neprevăzute am văzut-o atunci când a trebuit să se dea ordinul pentru încetarea luptei.

Atunci am văzut că a fost o **aventură făcută din uşurinţă** şi fără nici un plan sau o incapacitate de reacţiune sănătoasa.

Ce l-a făcut să se angajeze în această aventură sau mai bine zis cursă întinsă de Antonescu? Nu se poate răspunde, ca şi pentru faptul refuzării venirii la Fuhrer - decât că **nu şi-a dat seama. Totală uşurinţă.**

A fost atâta dezorientare la 21 ianuarie 1941 (îmi spunea Few. - 28 februarie 1942) că nimeni nu mai ştia ce să facă, nici măcar un ordin prost)

Deci incapacitate, dezorientare şi lipsă de sincronizare.

Din punct de vedere legionar - cum scrie Căpitanul - legionarul nu face ceva decât din iniţiativă sau din ordin. **Cu atât mai mult conducătorul legionar.** El trebuie să-şi păstreze în permanenţă poziţia proprie şi de pe această poziţie să judece acţiunile atât cu duşmanii cât şi cu prietenii. **Simulând pe victima nu poţi găsi justificare** - mai ales când faptul nu pare adevărat - pentru o asemenea ratare într-o conjunctură favorabilă.

Acţiunea mea în această împrejurare care m-a surprins bolnav în pat a fost să merg - la venirea lui Gune - să iau contact cu cercurile germane spre a vedea punctul lor de vedere, fiind esenţial în conflict.

N-aveam nici o legătură cu H. SIMA sau alţii. Spre surprindere, am constatat că nici lasinschi, Gârneaţă, Georgescu, care au fost aduşi şi ei acolo nu aveau legătură.

Mişcarea Legionară prin politica lui H. SIMA pierduse atuul din mână. Acest atuu îl luase acum Antonescu. Şi pentru motive de restabilirea ordinii, cu toate că atunci nu avea întreaga încredere a cercurilor germane, totuşi a fost ajutat. A ştiut să speculeze necesităţile de război ale Germaniei care, cu armatele în plin transport spre sud, se găseau într-o mare strâmtoare. Aşa se explică de ce nici armistiţiul stabilit prin care s-a promis legionarilor libertate şi neurmărire, n-a putut să fie respectat.

Conflictul era atât de avansat, cursese atâta sânge şi fusese închisă atâta lume nevinovată, încât o înţelegere în acele momente, când lumea veche devenise stăpână pe situaţie prin Antonescu, nu era avantajoasă şi onorabilă pentru Mişcare; mai ales că nemţii nu s-au pus pe tema să medieze această înţelegere!

Mai mult decât loviturile de afară ale adversarilor, **regimul legionar, după o durată de 4 luni şi jumătate, se prăbuşeşte** mai mult din păcatele proprii făcute posibile de o **conducere incapabilă.**

Această prăbuşire are loc **în conjunctura politică cea mai favorabilă**, când regimul legionar era necesar pentru dezvoltarea războiului în sud-est.

Era suficient dacă se administra bine poziţia şi forţa lăsată de Căpitan, fără să fie nevoie de a se crea altă forţă, pentru a putea dura.

De aici rezultă: cucerirea puterii - fruct al conjuncturii; pierderea ei - rezultat al incapacităţii.

Mişcarea, răvăşită de pe liniile ei; capitalul moral lăsat de Căpitan, irosit sau compromis. Nimbul necunoscutului, sfăşiat. Mişcarea trebuie să-şi ispăşească păcatele pentru a-şi recăpăta echilibrul pierdut.

Al doilea exil începe.

Nesecata forţă a spiritualităţii legionare creată de Căpitan, sfinţită prin jertfa sa, ne va da puteri să ieşim şi din aceste greutăţi.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

***

MARELE PERICOL (continuare din pag. 5)

Mai dă domnia sa exemplul Olandei unde (în Rotterdam) numărul băştinaşilor de-abia se ridică la 55%.

Din cei 45% străini, câte procente sunt evrei, fiind bine stabilit că aceştia reprezintă un procent însemnat?

Se mai arată în articol apariţia musulmanilor în parlamente ale statelor europene: în Belgia, de exemplu, dacă în 1989 nu era nici un parlamentar musulman, după 20 de ani 21% din locuri sunt ocupate de aceştia.

Ei bine, nu a auzit nimeni strigăte de alarmă sau referiri la o participare dezastruoasă a musulmanilor la viaţa socială politică sau economică a ţărilor apusene!!

Dezastrele produse însă de dictatele financiare evreieşti sunt de notorietate publică (Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi, în general, marile bănci) - ca să nu vorbim decât de acest domeniu, care au transformat destule ţări în vasale ale intereselor iudaice.

Concluzia ar fi că analiza d-lui Djuvara este în sine competentă, bine documentată, alarmantă; pusă în contextul actualităţii, în care orice piatră aruncată în fragilele geamuri ale continuităţii naţiei şi poporului român te obligă la o poziţie fermă şi lucidă în aprecierea priorităţilor.

Diversiunea cu *"Speriaţi-vă, fraţi români, că vine tsunamiul musulman!"*, "ignorând" copilăreşte că în ţările bogate apusene evreimea are toate frâiele în mâini, că şi noi suferim aceeaşi ocupaţie, că până să ne înece valul musulman ne sugrumă ritual laţul iudaic, îl depăşeşte pe românul înglodat în datorii, cu facturi neplătite, fără nici o geană de speranţă la orizont.

Domnia voastră însă să fiţi liniştit şi satisfăcut: unde trebuia să se consemneze aportul domniei voastre la o anumită cauză, s-a consemnat!"

O lună tragică pentru Mişcare

RESPECT ŞI DRAGOSTE

ION I. MOŢA († 13 ianuarie 1937)

Tânăr, ager, cumpătat şi purtătorul unui nume de mare autoritate în Ardeal, **IONEL MOŢA** s-a impus de la început în masa studenţească, desemnându-se ca un conducător. În toamna anului 1922 el face cunoştinţă la Cluj cu Corneliu Zelea-Codreanu, **Căpitanul** lui de mai târziu, care se reîntorsese din Germania în urma izbucnirii Mişcării Studenţeşti. Iată cum descrie Ionel I. Moţa atmosfera de atunci în care se oglindesc sentimentele şi ideile de care era pătruns:

***"Numerus clausus** al nostru e moral şi totodată serveşte progresul societăţii româneşti.*

Într-adevăr, când banii nu se vor cheltui pentru ridicarea laboratoarelor suplimentare şi întreţinerea lor pe seama numărului exagerat de jidani, atunci vom avea bani pentru cămine şi alte ajutoare atât de necesare studentului de astăzi.

Când vor avea burse în străinătate 80 de români, 10 jidani şi 10 alte naţionalităţi, atunci vom avea o intelectualitate românească viguroasă, puternică şi sănătoasă, aşa cum nu este cea de astăzi."

***"Eşti greşit, iubite coleg mai tânăr, dacă îţi închipui** despre cei din generaţia noastră **că am fi nişte făpturi excepţionale** a căror imagine necunoscută trebuie să ţi-o alcătuieşti în minte.*

*Noi, în raport cu românitatea, **n-am fost ciudate excepţii**. În consecinţă:*

1. ***Nu am avut ură pe nimeni;***
2. ***Nu ne-au făcut plăcere violenţele;***
3. *Avem un dram de conştiinţă şi de cenzurare a faptelor;*
4. ***Nu ne erau necunoscute şi neasimilate în suflet sau neînţelese curentele de idei nobile şi umanitare predicate la toate răspântiile**, de ziare şi literatură (cunoaştem chiar şi deviza "libertate, egalitate, fraternitate");*
5. ***Nu eram deloc duşmanii instrucţiei universitare**, ai cărţii şi ai muncii, ai bibliotecii şi laboratoarelor, nu eram **nici codaşi la examene**."*

A urmat apoi complotul studenţesc, în care Moţa s-a retras cu cei mai încăpăţânaţi dintre conducătorii studenţimii: Corneliu Zelea-Codreanu, Tudose Popescu, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi alţii.

"Doresc să ştii, tată, că comunicatul guvernului, după care s-ar fi descoperit la noi un complot împotriva vieţii mai multor miniştri, nu e deloc adevărat. Căci nu contra guvernului era îndreptată pornirea noastră. Pornirea noastră era îndreptată împotriva duşmanilor cauzei noastre studenţeşti, care sunt, în acelaşi timp, şi duşmanii ţării şi ai neamului nostru."

***"- Dacă azi dă năvală la hotar o armată de duşmani din afară, mă mânaţi să-i împuşc.** Şi cu cât i-oi împuşca mai bine, îmi veţi acoperi mai tare pieptul cu decoraţii.*

Iar acum mă gândesc numai să ridic mâna împotriva duşmanului dinăuntru şi mă aruncaţi în temniţă.

- Acela e război după lege, acesta nu – răspunde judele.

*- Prejudiciu, d-le judecător, e numai prejudiciu! **Duşmanul** din afară ce-mi face? Are să-mi răpească bunul meu din ţara mea.*

***Duşmanul dinăuntru face acelaşi lucru, doar că stând liniştit în scaune moi aici, între noi, ne răpeşte zi de zi bunul şi dreptul nostru în casa noastră.** Şi împotriva lui de-mi ridic braţul, îndată e crimă!"*

E ceea ce Ion I. Moţa caracterizează mai târziu în aceste lapidare cuvinte: ***"duhul marilor rupturi de lumea veche înfrăţită cu străinul duşman...** pornirea eroică, în spirit de totală jertfă personală – ceea ce constituie, fără îndoială, spiritul conducător al Mişcării Legionare."*

Trebuia să se judece procesul complotului studenţesc. În ajun însă, Ionel Moţa care avea credinţa că dacă nu se rezolvă problema trădării, sacrificiul lor şi lupta căreia se închinase va fi compromisă, cheamă la el pe fostul lor camarad, Vernichescu, şi, din proprie iniţiativă trage mai multe **focuri de revolver** chiar în cancelaria închisorii, **asupra trădătorului.** La interogatoriu Ionel Moţa declară că a săvârşit fapta ***"căci Vernichescu făcea dubla operaţie de laş trădător şi de membru activ** în viaţa studenţească."*

În fruntea pleiadei de fruntaşi ai legilor care s-au grăbit să ia apărarea lui Ion I. Moţa a apărut însuşi **prof. N. C. Paulescu:** *"Procesul de azi e, în realitate, **procesul trădării care e cea mai infamă dintre crime** căci ea adaugă amăgirea vicleană şi făţărnicia la cruzimea nelegiuirii. **Ea întruneşte sărutul lui Iuda cu răstignirea lui Hristos.** În timp de pace legislaţiile creştine nu au nici un paragraf penal destinat trădării. Şi astfel, dintr-un lapsus juridic regretabil, groaznica fărădelege ce inspiră atâta scârbă, rămâne nepedepsită."*

În zorii zilei justiţia a adus un verdict de achitare, constituind încă un imbold în marea luptă ce era să se continue.

La 8 Noiembrie 1927 a avut loc la Iaşi legământul primilor legionari şi primirea săcuşorului cu ţărână adusă din toate locurile unde sângele viteaz al românilor s-a vărsat pentru apărarea pământului strămoşesc. Cu acest prilej Ion I. Moţa a luat legământul lui Corneliu Zelea-Codreanu şi i-a încredinţat săcuşorul de ţărână, după care CĂPITANUL a luat legământul lui Moţa şi al celorlalţi.

Ion I. Moţa este purtătorul de cuvânt scris al noii şcoli eroice, doctrinarul în concepţia lui cea mai înaltă, a tuturor simţirilor şi acţiunilor pe care le înfăptuia noua oaste. ***"Socotesc că trebuie să se respingă categoric formula de a reduce pe student numai la activitatea cărţii.** Aceasta ar însemna nu numai contrazicerea tradiţiei istorice universitare, ci, mai ales, a lipsi naţiunea de concursul eforturilor curate şi dezinteresate ale tinerimii, care concurs totdeauna a fost esenţial în soluţionarea problemelor capitale ale vieţii naţionale."* (scrisoarea către Congresul Studenţesc de la Oradea, 1927, exprimând opinia asupra datoriei ce o au studenţii faţă de acţiunea evreiască îndreptată împotriva naţiei româneşti).

Instalat definitiv la Bucureşti, Moţa îşi împarte timpul între munca grea pe care trebuia să o depună pentru întreţinerea familiei, pentru care avea un adevărat cult în toată accepţia cuvântului, şi interesele superioare ale Mişcării. Repede **se grupează în jurul lui întreaga acea falangă de tineri intelectuali care se încorporează în Legiune**, formând, împreună cu alte câteva elemente vechi ale Legiunii, **Cuibul "Axa"**.

Pe lângă **revista cu acelaşi nume** în care Moţa îşi va publica atâtea din articolele sale strălucite, cuibul va fi un **laborator de studii şi discuţii al Mişcării.** Unul dintre aceşti tineri, dl. Al. Constant, iată cum înfăţişează personalitatea şi rolul lui Moţa în aceste împrejurări: ***"Moţa a fost puntea între intelectualismul nostru** livresc, sec şi indiferent, **şi acest izvor de spiritualitate românească** şi creştină, de sens, credinţă şi hotărâre. Pentru mai mulţi dintre noi **intrarea în Legiune a însemnat finalul unei exasperante crize psihologice. Şi meritul acestei tămăduiri revine întreg lui Moţa."***

Ionel Moţa ia conducerea efectivă a glorioasei reviste *"Libertatea"* de la Orăştie, prin care venerabilul său părinte dusese atâtea mari lupte pentru cauza românismului. Totodată, Ionel Moţa colaborează regulat la *"Cuvântul Studenţesc"*, *"Revista Mea"*, *"Cuvântul Argeşului"*, *"Crai Nou"*, *"România Creştină"* (editată de şeful Basarabiei legionare, Sergiu Florescu), *"Vestitorii"* (editată de Vasile Marin).

Începând **crâncenele lupte din Spania dintre naţionalişti şi comunişti**, cu toate ororile pe care aceşti luciferi moderni le dezlănţuie împotriva Bisericii şi civilizaţiei creştine, se naşte în sufletul profund creştin al lui Ionel Moţa o mare problemă de conştiinţă. **Ion I. Moţa îşi pregăteşte o echipă de încă 6 comandanţi legionari**, dintre cei mai bravi şi mai încercaţi, printre care un preot (Ion Dumitrescu-Borşa, comandant al Bunei Vestiri – n. n.) **şi, senin, pleacă ca să moară, spre pământul Spaniei.**

În ziua de 13 ianuarie 1937, în cumplitele lupte de la Majadahonda, Ionel Moţa a căzut, alături de nedespărţitul său camarad şi prieten, VASILE MARIN, **cu mâna pe mitralieră.** Aşa a fost scris să moară: simplu, modest, luptând, ca de altfel toată viaţa sa.

- selecţiuni din schiţa biografică din prefaţa cărţii lui Ion I. Moţa, *"Cranii de lemn"*, schiţă semnată de ***A. Vântu*** -

VASILE MARIN († 13 ianuarie 1937)

"Asta era acum legionarul VASILE MARIN: un om crescut în adâncime şi în siguranţă personală, aşa ancorat cum se găsea în mişcarea revoluţiei naţionale a lui Corneliu Zelea-Codreanu. Era în el o mare linişte şi o mare lumină; liniştea înotătorului care, venind de departe, simte din nou pământul tare sub picioare; **lumina celui care a găsit poarta înspre grădina sufletului.**

În presa şi publicistica Mişcării, atâta cât au îngăduit-o grija sau lipsa grijei de viitor a celor ce stau la războiul destinelor noastre astăzi, **condeiul lui VASILE MARIN s-a impus fără întârziere printre cele dintâi înfăţişătoare de doctrină.** Calităţile lui de claritate şi de preciziune făcuseră din el **o autoritate a doctrinei legionare**, dacă în Legiune poate exista, într-un fel oarecare, şi o altfel de autoritate decât cea care, prin delegaţie, porneşte de la cel care comandă. **O mare ascuţime** şi mlădiere dialectică, **o impresionantă putere de sinteză**, un simţ special pentru proprietatea termenilor; **un dar de a formula**, echilibrând nu numai sensul, dar şi fraza; **o căldură pasionată** pornind dintr-un ritm interior pe care disciplina nu-l diminuează în intensitate, ci, dimpotrivă, îl întăreşte, purtându-l pe drumuri sigure, şi peste toate un **ochi deschis pentru momentele esenţiale ale realităţii**, singurul instrument care poate preface evenimentul în teorie. **Aşa stă în faţa noastră gândirea lui VASILE MARIN** câtă a trecut pe hârtie până la **vârsta de 33 de ani.** Nu poezie sistematizată prin morişca unei dialectici care tot umblă să-şi mănânce propria coadă, ci **formularea cât mai precisă a unor realităţi trăite direct, până la contopirea în ele**; contopire în aşa măsură, încât orice gest pe care îl faci nu mai e formulare sau expresiune, ci pur şi simplu MĂRTURIE. **Mărturie care uneori se poate înfăţişa ca o carte, iar alteori ca... o plecare pe front, în Spania.**

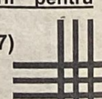

VASILE MARIN a căzut sub zidurile Madridului, alături, cot la cot cu Ion Moţa, în faţa aceluiaşi duşman.

El s-a dus acolo **ca să stea în faţa duşmanului credinţelor lui, ca să lupte cu el.** Să-l învingă? Da, dacă se poate. **Dar victoria asta nu era necesară. Necesară în fapta lui MARIN era numai prezenţa lui acolo**, prezenţă în care moartea era un risc, dar nu o necesitate. Desigur, când a plecat dintre ai lui, lepădarea de sine era atât de desăvârşită, încât el se gândea tot aşa de puţin la întoarcere cât şi la moarte; viaţa lui sau moartea lui nu-l mai priveau pe el personal, de îndată ce **principalul nu era moartea lui sau scăparea de la moarte, ci <u>depunerea unei mărturii pentru credinţa lui, cu orice preţ</u>.**"

(*NAE IONESCU*, 17 februarie 1937)

VASILE CRISTESCU († 26 ianuarie 1939)

Comandant legionar, numit de Căpitan ca locţiitor al lui la sediul central al Mişcării din str. Gutenberg atunci când s-a retras câteva luni la Carmen Sylva ca să scrie cartea *"Pentru legionari"*, **vicepreşedintele Partidului "*Totul Pentru Ţară*", ultimul şef al Comandamentului Legionar "de prigoană".**

Doctor în Istorie, cadru universitar, arheolog, autor al unui amplu studiu concretizat prin editarea volumelor *"Istoria militară a Daciei"* şi *"Viaţa economică a Daciei"*, student important al lui Vasile Pârvan.

Judecat în procesul celor 19 fruntaşi legionari, din 1938, este condamnat la şapte ani de închisoare alături de alţi membri ai Statului Major Legionar. În drumul spre închisoare evadează şi **preia şefia Comandamentului Legionar "de prigoană"; *acesta avea exclusiv rolul de a veghea la îndeplinirea ordinelor Căpitanului, de linişte şi tăcere, şi de a menţine legătura cu legionarii rămaşi nearestaţi.*** *Din păcate, omul desemnat pentru legătura in teren era HORIA SIMA datorită faptului că era un necunoscut in Miscare şi pentru că, venind din provincie, nu era în atenţia Poliţiei cum era Vasile Cristescu si ceilalti membri ai Comandamentului.* **Toţi aceştia au căzut în mâinile Poliţiei, pe rând;** Vasile Cristescu a fost împuşcat în casa gazdei unde se adăpostea (iar gazda a fost arestată). ***Singura persoană care-i ştia adresa era omul responsabil de legăturile în teren, cel care se mişca liber, Horia Sima.*** Şi preotul Dumitrescu-Borşa a fost căutat de Poliţie la gazda unde locuia şi a scăpat ca prin urechile acului (mărturie despre aceasta în cartea „*Cal troian intra muros*"). Astfel, Sima a scăpat de o parte dintre rivali.

ION ZEANA († 8 ianuarie 2003)

Ultimul COMANDANT LEGIONAR făcut de Căpitan!

Medic, scriitor, poet, compozitor, o persoană **de o fermitate specifică descendenţilor din luptătorii aromâni,** supravieţuitori în Munţii Pindului, autorul volumelor de poezii ***"Golgota românească"*** şi *"Florilegiu"* şi al romanului istoric *"Vulturii Pindului"*.

Legionar din anul 1932, autor al melodiei Marşului Taberelor Legionare de Muncă, intitulat "Dealul Negru" (1935), când a participat la tabăra de la Dealul Negru (munţii Apuseni). În 1938, înainte de a fi arestat, a refuzat să participe la actele de anarhie cerute legionarilor de Horia Sima împotriva ordinului Căpitanului de linişte şi tăcere (mărturie în cartea "Răspuns dat tinerilor ..." de Duiliu Sfinţescu). A fost unul dintre supravieţuitorii masacrului elitei legionare din 21/22 sept. 1939, din lagărul de la Miercurea Ciuc. Face **16 ani de puşcărie** în închisorile iudeo–comuniste. Rămâne fidel lui Corneliu Zelea–Codreanu, **refuzând să accepte oribila deviaţie simistă**; om de mare prestigiu în Mişcare şi în sânul grupului legionar de mare valoare compus din aromâni.

Deşi adversar implacabil al simiştilor, până în ultima clipă a vieţii a încercat să-i îndrepte pe calea Căpitanului, inclusiv invitând o parte dintre simişti (cei care păreau recuperabili) la refacerea Mişcării.

Impecabil la vârsta sa înaintată, activ, lucid şi prezent, relicvă vie a timpurilor căpităneşti, ne-a fost alături în toate momentele. **Pentru gruparea noastră care a preluat linia politică a Căpitanului - singura, de altfel - Ionel Zeana a fost mentorul spiritual,** conducându-ne pas cu pas spre ceea ce suntem astăzi.

Important; el este personalitatea legionară care ne confirmă, conform legilor noastre, în calitate de legionari. *El este iniţiatorul refacerii SENATULUI LEGIONAR, la nivel internaţional,* *eveniment petrecut pe 2 noiembrie 2002.*

S-a stins din viaţă fulgerător, în timp ce se pregătea să iasă din casă, a doua zi după sărbătorirea zilei onomastice.

Îi vom fi veşnic recunoscători!

Pagină realizată de Cuibul "Nicadorii"

***

Corespondenţă

CARDUL DE SĂNĂTATE

Începând de anul acesta se introduce cardul naţional de sănătate, prezentat în mass media ca o mare binefacere, o grandioasă realizare, care ne va face viaţa mai uşoară, mai "sigură". Oare?

DAR, DIN NENOROCIRE:

1. Singurul care devine **transparent nu numai în faţa autorităţilor, ci şi a terţilor,** este cetăţeanul; în schimb, **statul este complet opac** în ceea ce priveşte modul în care va proceda cu datele personale ale oamenilor.

La acest card vor avea acces multiple instituţii ale statului dar şi furnizori, medici şi farmacişti, precum şi oricine se pricepe la noile tehnologii; siguranţa datelor personale ale cetăţeanului este un mit pe care oficialii nu îl cred! S-a demonstrat demult faptul că există numeroase fraude realizate în cadrul sistemelor informatice ce operează cu carduri cu cip şi cu semnătură electronică.

Nimeni nu ne poate garanta securitatea bazelor de date electronice. Informaţiile personale despre noi vor putea fi **accesibile unor instituţii,** autorităţi, comercianţi **sau chiar criminali**, care vor dispune după bunul plac de acestea.

Dacă ne putem simţi manipulaţi când datele noastre personale sunt folosite în campaniile promoţionale şi de marketing ale diferitelor firme sau ne putem simţi ameninţaţi de faptul că este posibil ca o persoană care ne vrea răul, să afle totul despre noi în doar câteva secunde, cu mult mai terifiantă este **poarta** pe care aceste sisteme informatice o deschid **către un stat totalitar, dictatorial, care să supravegheze obsesiv cetăţenii** şi să întocmească „dosare" ca fosta Securitate, despre fiecare dintre ei.

Datele medicale pot să fie utilizate inclusiv pentru a distruge o persoană!

Microcipul nu este protejat şi oricine are un cititor de cipuri compatibil poate să afle tot, fapt ce violează dreptul la intimitate al persoanei şi poate să-i aducă mari prejudicii. **De exemplu**, la Consiliul Europei se exercită o presiune imensă din partea firmelor de asigurări pentru a deveni legal accesul la informaţiile despre sănătatea oamenilor. Forţa financiară uriaşă a acestora face ca datele despre ***posibilele*** boli (nu numai despre bolile cronice) ale oamenilor să ajungă la ei pe birou **pentru a majora poliţele** de asigurare.

2. Cardul de sănătate poate împiedica accesul la serviciile medicale!

Încă înainte de a fi implementat, sistemul exclusiv electronic şi-a arătat limitele: **o singură problemă tehnică reuşeşte să blocheze întreg sistemul.** Oricât de greoi şi birocratic ar fi un sistem administrativ clasic, el nu se poate bloca în mod similar.

Blocarea frecventă a serverelor CAS este încă o dovadă că sistemul este nesigur.

În Marea Britanie s-au pierdut datele a 93% dintre asiguraţi, iar **Germania** a dat 1,7 miliarde de euro pentru implementarea <u>parţială</u> a unui astfel de sistem şi acum **l-a stopat.**

De ce pornim noi ceva în care englezii au eşuat, iar nemţii au stopat? Cine are interese în a controla românii ŞI la capitolul sănătate şi organe?

3. În privinţa donării de organe, vom intra în circuitul european şi *vom trimite numărul de organe disponibile spre alte ţări.*

Şi dacă ar exista mai mulţi donatori de organe, nu vor exista mai multe transplanturi în ţara noastră, pentru că fondurile disponibile sunt limitate, iar creşterea numărului de donatori ar depăşi limita bugetară!

Cui vor folosi organele luate de la români? Ce bani şi ce organizaţii sunt în joc?

Medicii sunt şi ei oameni; dacă ne uităm la istoria sec. XX, vedem că ei erau cei care făceau abuzuri în domeniul psihiatric în timpul regimului comunist. Iată şi un exemplu recent: în cazul A1H1 (gripa porcină), s-a dovedit că aceia care au întreţinut spaima aveau contracte cu firmele care produceau vaccinurile. Şi în cazul transplantului de organe medicii pot să ajungă la abuzuri dacă legea şi autorităţile permit şi încurajează, or, cardul cu microcip exact asta face!

Cine va apăra "prostimea" de cei care vor socoti că este mai rentabil să comercializeze organe în locul vindecării? Ca să înţelegem mai bine: în Spania (unde există acordul prezumat din partea familiei pentru prelevarea de organe), s-a ajuns la abuzuri faţă de imigranţi, care nu au familiile alături de ei, deci nu are cine să-i apere de reţelele de "transplant de organe"! Există un comerţ ilicit de organe, iar acordul prezumat, aşa cum este prevăzut în România, ridică mari semne de întrebare.

4. Costurile sistemului sunt suportate de medici, furnizori de servicii medicale şi asiguraţi.

Noul sistem este imoral şi inaccesibil; se impune pe banii şi responsabilitatea cetăţenilor. Introducerea acestui sistem este un experiment efectuat pe pielea asiguraţilor.

Sistemul de identificare a asiguraţilor pe baza cardului cu cip este EXPERIMENTAL (un nou experiment dubios pe pielea românilor!), în sensul în care nu există o experienţă probată suficient care să ateste că introducerea lui serveşte scopurilor enunţate de autorităţi.

5. Decizia guvernanţilor noştri, pe care nu o contestă nici televiziunile, nici opoziţia parlamentară, este halucinantă: *Cei care plătesc asigurările medicale de stat dar care nu vor card de sănătate, vor plăti toate serviciile medicale de care au nevoie!* **Altfel spus, românii care nu vor cardul vor plăti de două ori asistenţa medicală.**

Lipsa posibilităţii de a opta ne încalcă grav ***drepturile.* Şi românii tac, românii se uită cum se mai face un mare pas spre controlul total, cum începe un nou jaf naţional, şi stau ca mieii la tăiere.** Televiziunile vorbesc de Egipt, politicienii se bat pentru funcţii în Parlament.

Pentru toate aceste motive prof. dr. Vasile Astărăstoae, preşedintele Colegiului Medicilor din România, este categoric ÎMPOTRIVA acestui card care *"numai APARENT este în favoarea asiguraţilor; de fapt constituie un ABUZ din partea statului asupra asiguraţilor şi comportă riscuri PE TOATE PLANURILE"!*

Citiţi şi spuneţi şi altora, poate aşa realizăm cât este de grav ceea ce ni se întâmplă, fără informarea corectă şi fără acordul nostru! Poate reacţionăm măcar atunci când este vorba despre viaţa noastră, dacă cea a celor din jurul nostru nu ne interesează!

Ioan Ispas

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (VII)

(continuare din numărul trecut)

OCEACOV

Am avut inspiraţia de a mă abate, pentru două ore, pe un drum lateral care duce în oraşul OCEACOV.

În sec. al XVIII-lea peste 90% din locuitorii acestui oraş erau români, conform descrierilor făcute de călătorii ruşi şi italieni.

Pentru o scurtă perioadă de timp, mai înainte, cetatea Oceacov fusese deţinută de **Ştefan cel Mare**, în încercarea acestuia de a păzi de departe Moldova de prea desele invazii ale tătarilor. În 1455 el cucerise cetatea construită de fraţii Senorega, care au încercat în anii următori, fără succes, să recucerească cetatea.

Oraşul ce se va forma în jurul cetăţii este descris în sec. XVI-XVII de diplomaţii polonezi ca fiind **"*cel mai mare târg al Moldovei*"**.

Prizonieri ucraineni salutând trupele române şi germane

Apoi, la finele sec. XVII, **teritoriul a intrat treptat sub stăpânire ţaristă. Recensământul efectuat de către ruşi în această regiune a dezvăluit că imensa majoritate creştină era românească**. Ţarii ruşi au încurajat colonizarea acestui teritoriu cu ucraineni, ruşi şi germani, astfel încât în 1900 românii reprezentau aprox. 15% din populaţia regiunii, iar ulterior populaţia românească a fost asimilată de către cea ucraineană.

De altfel, emblema oraşului Oceacov, pe care am văzut-o pe marginea şoselei, la intrarea în localitate, are ca simbol vechea cetate, având în stânga crucea rusească cu două braţe din care unul înclinat, cel de jos, la dreapta cetăţii semiluna, amintind astfel de tătarii de odinioară.

Oraşul actual nu are nimic de reţinut în afară de ruinele fostei cetăţi şi de un bulevard ce merge paralel cu marea, ideal pentru promenadă.

În perioada 1941-1944, când **Transnistria** a fost administrată de organele militare româneşti, Oceacovul era cel mai estic judeţ dintre cele 13 înfiinţate.

Toţi diriguitorii acestor judeţe, începând cu prefecţii, primarii, juriştii, şi până la simplii jandarmi şi soldaţi, au fost consideraţi criminali de război, unii **plătind chiar cu viaţa pentru scurta lor administrare a teritoriului dintre Nistru şi Bug.**

NICOLAEV

Iată-ne ajunşi la Nicolaev, oraş mare, centru vital pentru economia ucraineană, care se întinde pe o supraf. de 260 kmp. Este principalul şantier al **construcţiilor navale** de la Marea Neagră. A fost fondat în 1789 de către **prinţul Grigorie Potemkin**, figurând până în sec. al XIX-lea pe locul 3 ca mărime în Imperiul Rus, după Sankt Petersburg şi Moscova. Astăzi este **al patrulea oraş din Ucraina**, după Kiev, Harkov şi Doneţk. Datorită importanţei sale majore ca citadelă industrială până în anii '50 din secolul trecut, Nicolaevul a fost închis **vizitatorilor**. Dar acest decret comunist de a interzice vizitele în aşa-zisele "oraşe-cheie" s-a aplicat şi la noi în unele localităţi din partea sudică şi vestică a ţării: nu puteai pleca vara la Mangalia decât cu autorizaţie (bilet de voie), primită după verificări efectuate de miliţia securistă, dar la fel de greu, dacă nu imposibil, era să te duci la Deta, Jimbolia sau Sânnicolaul Mare, de unde te privea după gardul de sârmă chipul trădătorului Tito.

Oraşul Nicolaev a fost ocupat de către trupele germane şi române după lupte extrem de dârze şi sângeroase. S-au dat lupte de stradă, casă cu casă, oraşul suferind mari stricăciuni. Armata Română era subordonată Armatei 11 Germane conduse de generalul de armată cavaler **Schabert.** Fotografiile de epocă îl prezintă pe general alături de mareşalul Antonescu, un om de 50 de ani, înalt şi cu mustaţă. Sub comanda lui au fost eliberate Basarabia şi nordul Bucovinei, fapt ce l-a determinat pe Ion Antonescu să îi acorde distincţia "Mihai Viteazul". Asediul oraşului a durat cca. două săptămâni. În toiul luptelor crâncene gen. Schabert, şi-a pierdut viaţa într-un accident de avion (care, aterizând pe un câmp minat, a explodat). La funeraliile lui (sept. 1941) a participat şi conducătorul statului român.

Un album extrem de rar, o comoară bibliografică intitulată **"*Basarabia, Ucraina, Crimeea*"**, apărut la Berlin în 1942, în limba română, cuprindea câteva sute de fotografii de pe câmpul de luptă, printre care şi din luptele date la Nicolaev. Tot aici se afla şi fotografia mormântului generalului german, având crucea de fier pe una din laturi, alături de mormintele soldaţilor germani şi români înhumaţi în cimitirul de onoare de la Nicolaev.

Noul comandant numit a fost gen. **von Manstein**, în vârstă de 54 de ani, faimos pentru proiectul său de operaţiuni al campaniei din vest, *"Lovitura de seceră"*, care a dus la fulgerătoarea victorie obţinută de Werhmacht împotriva Aliaţilor în mai-iunie 1940. Acum însă generalul era numit pentru prima dată la comanda unei armate şi, aşa cum mărturiseşte în memoriile sale, el vedea în aceasta "încoronarea carierei sale militare".

Ocuparea Nicolaevului a dus la capturarea unor cantităţi impresionante de materiale de război care, în retragerea grabnică a Armatei Roşii, nu a putut fi distrusă: tunuri şi mitraliere de toate calibrele, zeci de tractoare cu putere mare de tracţiune, tancuri şi un crucişător de 10.000 tone, nou, aflat în şantierul naval de pe fluviul Bug. S-au predat trupelor româno-germane un număr mare de soldaţi sovietici, fotografiile vremii prezentând coloane lungi de prizonieri, de peste 1 km. Între 22 iunie 1941 şi 23 aug. 1944 Armata Română a capturat 91.060 militari ruşi, dintre care 82.057 au fost internaţi în România; dintre aceştia au fost eliberaţi succesiv 13.682, în special cei de origine română din Basarabia şi nordul Bucovinei. Ei au fost internaţi şi închişi în lagărele de la Slobozia, Dorneşti - Rădăuţi, Drăgăşani, Corbeni - Arges, Alexandria, Vaslui etc. La început condiţiile de cazare au fost mai grele, mai ales datorită iernii cumplite din 1941-1942, dar din primăvara anului 1942 condiţiile de trai ale prizonierilor în lagăre s-au îmbunătăţit, astfel încât s-au putut respecta prevederile reglementărilor Convenţiei de la Geneva, ratificată şi de România în sept. 1931. Acest fapt a fost consemnat şi în rapoartele delegaţiilor străine care au vizitat lagărele de internare, printre care şi reprezentaţii Vaticanului şi ai Crucii Roşii Internaţionale de la Geneva.

Reglementările prevedeau că prizonierii valizi puteau fi folosiţi la munci agricole, exploatări forestiere, carbonifere, lucrări edificatoare de drumuri şi căi ferate, la diverşi proprietari individuali, beneficiul urmând a asigura, în afara plăţii pentru munca efectuată, condiţii corespunzătoare de cazare, hrană, timp liber pentru curăţenie, odihnă, activităţi religioase sau de altă natură.

La 23 aug. 1944 în lagăre se aflau 59.856 prizonieri sovietici, din care 2.794 erau ofiţeri. Dar **aceşti prizonieri "eliberaţi" de Armata Roşie** au avut o soartă cumplită: din lagăre au fost imediat **îmbarcaţi în vagoane pentru transportul vitelor, duşi în Rusia, "judecaţi" şi condamnaţi la muncă silnică ani mulţi, în Siberia.** Unii, în special cei cu grade superioare, au sfârşit în faţa plutonului de execuţie, fiind învinuiţi de "înaltă trădare". ***De ce?*** În august 1941 **Stalin** lansase un slogan: **"*Nici un pas înapoi în faţa duşmanului*"**, adică lupta până la moarte, ridicarea mâinilor în sus şi abandonarea armamentului fiind considerate drept crime de război. S-au luat în acest sens măsuri inimaginabile privind rezistenţa printr-o luptă fanatică, uneori chiar fără sens, a ostaşilor ruşi: agenţi NKVD aflaţi în spatele celor din linia întâi erau cu degetul mereu pe trăgaci, ochind pe cei care părăseau câmpul de luptă; încuiau cu lacăt pe cei aflaţi în cazematele betonate, ceea ce de cele mai multe ori însemna moarte sigură, improvizau "tribunale" ad-hoc în fiecare regiment, judecând în câteva minute pe dezertori. Şi nu numai atât: **familiile celor căzuţi în prizonierat aveau de suferit, fiind obligate de a munci din greu la săpatul şanţurilor sau înălţatul baricadelor.**

De Nicolaev am auzit deseori vorbindu-se în casa mea, deşi eram mic, elev în primele clase primare.

Aveam un vecin, o namilă de om, şofer de meserie, care se întorsese grav rănit de pe câmpul de luptă. Vorbea cu tatăl meu şi povestea cum la Nicolaev, oraş mare cât Bucureştiul, călcase cu maşina pe o mină, pierzându-şi în acest fel unul din picioare.

Mergea cu greutate, piciorul amputat fiindu-i înlocuit cu unul din lemn. Ca mulţi invalizi întorşi de pe front, avea pe braţul hainei litera V întoarsă, ceea ce îi conferea dreptul la o pensie, ajutoare medicale, unele scutiri financiare, dreptul de a se angaja într-o muncă accesibilă şi acesta la intersecţia str. Tunari cu Barbu Văcărescu îşi amenajase pe trotuar (de fapt improvizase) o tonetă din tablă în care vindea ţigări şi ziare. Vecinii îl botezaseră "Tabacheră".

Într-o zi tatăl meu m-a trimis la el să fac cumpărături; m-am adresat ca atare: *"D-le Tabacheră, vreau ziarul 'Universul' şi un pachet de ţigări Regale RMS* (Regia Monopolului de Stat) *pentru tata, iar pentru mine revista 'Universul copiilor'* (al lui N. Batzaria)". *"Mă cheamă Pană, nu Tabacheră!"* a sunat replica tăioasă. Tata m-a găsit nevinovat de gafa comisă, şi aşa am scăpat de muştruluială.

Şi fiindcă veni vorba de invalizi: pentru ei mareşalul Antonescu a înfiinţat I.O.V.R-ul (Invalizi, Orfani şi Văduve de Război), aflat în Piaţa Cosmonauţilor, în clădirea actualului Spital Oftalmologic. Mai exista Consiliul de Patronaj care avea în fruntea lui pe Maria Antonescu, soţia Mareşalului.

Nicolaevul este întins pe o distanţă de 10 km de-a lungul **Bugului**, la vărsarea lui în Marea Neagra.

Străzile sunt lungi şi drepte, având pe marginea lor sute de blocuri trase la indigo, cenuşii şi triste, aproape toate de aceeaşi înălţime. Multe dintre ele au faţadele netencuite şi balcoanele ruginite.

Nimic care să reţină atenţia!

În centru se află o mică biserică (închisă la orele vizitei mele în oraş), strivită între blocuri, un parc mare, plin de vegetaţie, pe nume *"Pobeda" ("Victoria")*; artera principală se numeşte în continuare ***"Lenin"***, iar un alt bulevard, *"Cosmonauţilor"*. O stradă principală – *"Prieteniei"* - era închisă circulaţiei auto, fiind rezervată numai pietonilor.

Am intrat într-o cafenea, mai ales pentru firma ei, ***"URSS"***, unde pe un perete se afla harta URSS-ului, înglobând şi statele care şi-au câştigat în anii '90 independenţa (Ţările Baltice, ţările din Asia Centrală: Kazakhstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Chirghistan). *(continuare în numărul viitor)*

Emilian Georgescu

Spiritualitate

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (XI)

(continuare din numărul trecut)

Nihilismul însuşi, apropiindu-se de capătul programului său, indică spre acest scop care se află dincolo de el; aceasta este adevărată semnificaţie a apologiei nihiliste pe care o fac Yeats şi alţii.

Pentru a încheia în mod adecvat discuţia noastră despre nihilism, ar fi suficient să sugerăm **care este natura nihilismului** şi să stabilim structura generală a expunerii noastre; această intenţie poate fi privită ca un corolar în trei părţi al gândirii nihiliste.

1. În primul rând, corolarul anihilării nihiliste a Vechii Ordini reprezintă conceperea unei „noi epoci" – „nouă" într-un sens absolut, nu relativ.

Epoca pe cale să înceapă nu este doar ultima sau cea mai măreaţă dintr-o serie de epoci, ci reprezintă inaugurarea unui timp cu totul nou; care se stabileşte împotriva a tot ce a fost anterior.

2. Al 2-lea corolar al gândirii nihiliste: răzvrătirea nihilistă şi antiteismul responsabile pentru *„moartea lui Dumnezeu"* generează ideea că trebuie inaugurată **o „nouă epocă" în care omul să se transforme el însuşi în dumnezeu.** *„Morţi sunt toţi zeii"*, spune Zarathustra nietzschean: *„şi acum dorim ca supraomul să trăiască" <<Uciderea>> lui Dumnezeu este o faptă prea însemnată pentru a-i lăsa pe oameni neschimbaţi."* La Kirilov supraomul este „Omul-dumnezeu", pentru că, în logica lui, ***„dacă nu există Dumnezeu, atunci eu sunt Dumnezeu."***

Această idee despre „supraom" este cea care fundamentează şi inspiră concepţia despre „transformarea omului", ca în realismul lui **Marx şi** în vitalismul numeroşilor **ocultişti** şi artişti.

Diferitele concepţii despre „omul nou" nu reprezintă decât o serie de sketch-uri ale supraomului.

Aşa cum nimicul, zeul nihilismului, nu este decât un vid şi aşteptarea unei împliniri prin revelarea unui „nou zeu", la fel **„omul nou", pe care nihilismul l-a deformat**, l-a sărăcit şi l-a lăsat fără caracter, fără credinţă, fără orientare – acest „om nou" indiferent dacă este apreciat ca „pozitiv" sau „negativ", a devenit „mobil" şi „flexibil", „deschis" şi „receptiv", el **este un material pasiv care aşteaptă o nouă descoperire sau o revelaţie sau o comandă care să-l toarne în cele din urmă într-o formă definitivă.**

3. În sfârşit, corolarul anihilării nihiliste a autorităţii şi a ordinii este concepţia – prevestită în linii mari de toate miturile „noii ordini" – despre o categorie cu totul nouă a ordinii, o ordine pe care cei mai înflăcăraţi apărători ai ei nu ezită să o numească „anarhie". Statul nihilist, potrivit mitului marxist, trebuie să „spulbere" totul, lăsând loc unei ordini a lumii cu totul unice în istoria umanităţii şi pe care nu va fi nici o exagerare să o numim „mileniul". O „nouă ordine" guvernată prin „anarhie" şi populată de „supraoameni": acesta este visul revoluţionar care i-a determinat pe oameni să dea naştere incredibilei drame a istoriei moderne. Este un vis „apocaliptic" şi cei care văd în el o stranie inversare a speranţei creştine în Împărăţia cerurilor sunt cât se poate de îndreptăţiţi.

Dar aceasta nu este o scuză pentru „simpatia" acordată atât de adesea cel puţin celor mai „sinceri" şi „nobili" revoluţionari şi nihilişti; aceasta este una dintre capcanele împotriva cărora am socotit necesar să-l prevenim pe cititor încă de la început.

Într-o lume care se află în echilibru instabil pe marginea abisului, unde orice adevăr şi nobleţe par să fi dispărut, cei bine intenţionaţi, dar naivi, sunt extrem de tentaţi să caute certitudinea la personalităţile (fără îndoială, marcante0 care au populat peisajul intelectual modern, şi – ignorând standardele genuine de adevăr şi spiritualitate – să-i glorifice în „giganţi" spirituali numai pentru că au rostit un cuvânt, dacă nu „ortodox", cel puţin „provocator". Dar **realităţile acestei lumi şi ale celei viitoare sunt prea riguroase pentru a permite asemenea confuzie şi liberalism.** Bunele intenţii apucă prea uşor pe un drum greşit, geniul şi nobleţea sunt prea adesea pervertite; iar **corupererea celui mai bun produce nu un „cel mai bun" de mâna a doua, ci ceea ce este mai rău.**

Mănăstirea Platina din Munţii Stâncoşi, unde a fost ieromonah Serafim Rose

Unui MARX, PROUDHON sau NIETZSCHE trebuie să le recunoaştem geniul şi fervoarea şi chiar o anumită nobleţe: dar nobleţea lor este cea a lui Lucifer, primul dintre îngeri, care, dorind să fie chiar mai mult decât era, s-a prăbuşit din acea poziţie preamărită în abis. **Viziunea lor, în care unii ar putea vedea un soi de creştinism, este viziunea Împărăţiei lui Anticrist, imitaţia satanică** şi răsturnarea Împărăţiei lui Dumnezeu.

Toţi nihiliştii, dar mai ales cei de mare geniu şi cu o perspectivă vastă, sunt profeţii satanei; refuzând să-şi folosească talentele în slujirea smerită a lui Dumnezeu, „Ils ont guerroyé Dieu et ses dons".

Cu greu s-ar putea nega faptul că războiul dus împotriva lui Dumnezeu nu a obţinut victoria, iar o privire nepărtinitoare asupra transformărilor pe care lumea şi omul le-au suferit de-a lungul ultimelor două secole nu poate decât să confirme acest fapt; ultima victorie a acestui război, de fapt, pare iminentă.

Dar ce poate însemna „victoria" într-un asemenea război?

Ce fel de „pace" poate cunoaşte o umanitate educată atâta vreme cu lecţiile violenţei?

În viaţa creştină cunoaştem că există o armonie între mijloace şi scopuri. **Finalitatea şi mijloacele sunt unul şi acelaşi lucru**; ceea ce a început în această viaţă se desăvârşeşte în viaţa viitoare.

În acelaşi timp, există şi o „armonie" în lucrările Satanei; „virtuţile" slujitorilor săi sunt consecvente cu scopurile cărora le slujesc. Ura, mândria, răzvrătirea, discordia, violenţa, folosirea fără scrupule a puterii: nimic din toate acestea nu va dispărea în chip magic atunci când Împărăţia revoluţionară se va fi realizat pe pământ; ci vor fi mai degrabă intensificate şi perfecţionate.

Dacă scopul revoluţionar de „dincolo de nihilism" este descris exact în termeni „contrari" şi dacă nihiliştii îl văd de fapt ca o împărăţie a „dragostei", „păcii" şi frăţietăţii", asta se întâmplă pentru că **Satana este maimuţa lui Dumnezeu** şi chiar în negarea lui Dumnezeu trebuie să recunoască sursa acestei negări, şi – încă mai aproape de tema discuţiei noastre – pentru că **oamenii s-au schimbat atât de mult prin practica „virtuţilor" nihiliste** şi prin acceptarea transformării nihiliste a lumii pe care încep efectiv să o cunoască în Împărăţia Revoluţiei şi **să vadă totul aşa cum vede Satana, opusul a ceea ce este în ochii lui Dumnezeu.**

Ceea ce se află dincolo de nihilism şi a reprezentat visul cel mai mare al celor mai mari „profeţi" ai săi nu înseamnă în nici un caz înfrângerea nihilismului, ci punctul lui culminant.

„Noua epocă", fiind în cea mai mare parte opera nihilismului, nu va fi în esenţă cu nimic diferită de epoca nihilistă pe care o cunoaştem. A crede altfel, a căuta mântuirea într-o nouă „dezvoltare", fie ea determinată de forţele inevitabile ale „progresului" sau „evoluţiei" sau de vreo oarecare „dialectică" romantică, fie oferită gratuit din tezaurul „viitorului" misterios în faţa căruia oamenii stau cu veneraţie superstiţioasă – a crede acest lucru înseamnă să devii victima unei monstruoase înşelăciuni.

Nihilismul este, în profunzime, o **dezordine spirituală**, şi nu poate fi învins decât prin mijloace spirituale; dar în lumea contemporană nu există nici o încercare de a aplica asemenea mijloace.

Oamenii au obosit; Împărăţia lui Dumnezeu este prea departe, modul creştin de viaţă este prea îngust şi prea abrupt.

"Revoluţia" a luat în stăpânire „spiritul veacului" şi ***a merge împotriva acestui curent puternic este mai mult decât poate duce omul modern, pentru că se cer tocmai acele două lucruri nimicite cu atâta ardoare de către nihilism: adevărul şi credinţa.***

A încheia discuţia noastră referitoare la nihilism cu un asemenea comentariu ar însemna să ne expunem acuzaţiei că ne-am făurit un nihilism propriu. **Analiza noastră, s-ar putea argumenta, este extrem de „pesimistă", respingând categoric tot ceea ce omul modern consideră valabil şi adevărat.** Părem la fel de radicali în negare ca şi nihiliştii cei mai extremişti.

Şi într-adevăr, ***creştinul*** este, într-un *anumit* sens – în sensul ultim – un „nihilist"; deoarece pentru el, în cele din urmă, ***lumea nu înseamnă nimic, iar Dumnezeu este totul.*** Acesta este, desigur, ***exact contrariul nihilismului pe care l-am analizat aici***, în care Dumnezeu nu înseamnă nimic, iar lumea este totul.

Adevăratul nihilist acordă încredere lucrurilor trecătoare care sfârşesc în nimic; în acest sens, orice „optimism" este inutil.

Creştinul, renunţând la o asemenea vanitate, îşi pune credinţa într-un lucru care nu trece, în Împărăţia lui Dumnezeu. Pentru cel care trăieşte în Hristos, multe dintre bunurile acestei lumi pot fi dobândite şi se poate bucura de ele, înţelegând în acelaşi timp caracterul lor trecător; dar ***nu sunt necesare***, ele nu înseamnă nimic pentru el. Şi numai acela care s-a umplut de o asemenea bogăţie poate să înfrunte făţiş abisul în care nihilismul i-a condus pe oameni.

Cel care nu trăieşte în Hristos trăieşte deja în abis şi nici măcar toate comorile lumii nu i-ar putea umple vidul.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

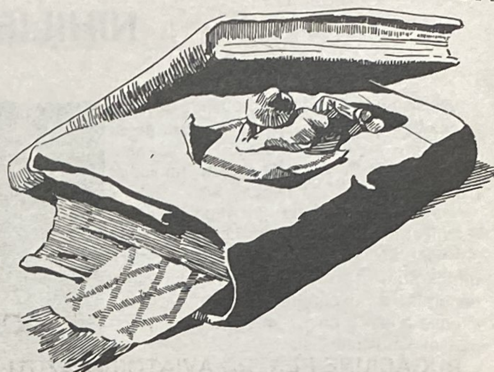

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE:

”De ce Sima a deschis larg porțile Legiunii când a ajuns la conducerea acesteia?”

nu a fost dat de nimeni, astfel încât cartea ”*Cal troian intra muros*” de Ion Dumitrescu-Borșa, va fi oferită din nou ca premiu celui care va răspunde corect la întrebarea lunii acesteia.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Să stabilim întâi când se socotește oficial că **Sima conduce Mișcarea Legionară: 6 sept. 1940.**

Ce reprezintă această dată: preluarea oficială a puterii în România prin abdicarea regelui criminal Carol al II-lea și **investirea gen. Antonescu cu toate prerogativele puterii executive.**

Care era situația Mișcării Legionare la data respectivă; sunt multe de spus: **CĂPITANUL,** șeful Mișcării, Corneliu Zelea-Codreanu, fusese **asasinat** în 1938 din ordinul regelui Carol, la instigarea permanentă a amantei regale, Elena Wolf-Lupescu, evreică, "strecurată" în palatul regal din ordinul și în slujba internaționalei iudaice, un fel de Ceaușească controlând fizic și psihic pe Carol. Ca să se înțeleagă până unde se întindea puterea acesteia, trebuie consemnat faptul că avea propriul serviciu de informații pe care îl folosea sugerându-i lui Carol măsuri și comportamente potrivite momentului, pe care regele le socotea ca pe clarviziunea ei politică. În concluzie: CORNELIU ZELEA-CODREANU fusese ASASINAT la ordinul OCULTEI MONDIALE EVREIEȘTI, folosindu-se de instinctele criminale ale REGELUI, de ambiția nemărginită a lui ARMAND CĂLINESCU (ministrul de interne care dorea să devină prim ministru și a și ajuns după asasinarea Căpitanului), a lui MIHAIL MORUZOV (șeful Serviciilor Secrete, agent, printre altele, și al temutului N.K.V.D. sovietic), și a celui mai important om într-un anumit sens, de **agentul strecurat (infiltrat) în Mișcarea Legionară încă de la începuturile ei, HORIA SIMA.**

Pentru a ajunge în fruntea Mișcării, SIMA, de conveniență cu Serviciile Secrete, contribuie direct la asasinarea Căpitanului și la "eliminarea" pe rând sau în cadrul masacrului de la 21/22 sept. 1939, a tuturor celor îndreptățiți să preia conducerea Mișcării; s-au salvat câțiva supraviețuitori ai terorii carliste, care au reușit să fugă în Germania.

Cum ajunge gen. Antonescu să colaboreze cu Sima și aparent cu Mișcarea Legionară:

Partidele politice fuseseră desființate în 1938 de Carol care se dorea a fi un fel de Mussolini sau Hitler; în 1940, prin pactul Ribentrop-Molotov pierdusem Basarabia și nordul Bucovinei; în august, prin Dictatul de la Viena, pierdusem cea mai mare parte a Transilvania. Situația României era disperată, se proiecta al doilea război mondial.

La abdicarea regelui din 6 sept. 1940, partidele denumite mai târziu "istorice" – declarativ – adică țărăniștii și liberalii, refuză să colaboreze cu o dictatură (dictatura lui Antonescu). Notă: pretext, praf în ochi: cu dictatura personală a lui Carol acceptaseră să colaboreze opt ani! Evident, previzibil și constatabil mai târziu, cel care prelua puterea în situația tragică a momentului, devenea o victimă a împrejurărilor, de aceea politicienii români, obișnuiți numai cu avantajele puterii, au refuzat să își asume gravele răspunderi ale momentului; generalul Ion Antonescu le acceptase însă, datorită patriotismului nemăsurat de care era stăpânit;

În căutarea unei susțineri politice ajunge la Mișcarea Legionară, mișcare de mare popularitate în acel moment - din păcate la Horia Sima. Acesta, tipul de aventurier absolut inconștient, dominat de ambiții personale care nu aveau nimic în comun cu calitățile obligatorii unui mare om politic ce se dorea, înțelege că a venit momentul vieții sale.

Generalul bineînțeles că nu avea de unde să știe că SIMA, pentru a ajunge în fruntea Mișcării, călcase fără nici un fel de scrupule pe cadavrele camarazilor legionari, fiind convins că acesta corespunde modelului de legionar, cinstit, dedicat chiar cu prețul vieții sale interesului național. Dacă Generalul ar fi avut înțelepciunea și prevederea de a trece peste unele împrejurări care îl țineau departe de Moruzov și să-l întrebe pe acesta despre adevărata față a lui SIMA, sigur că nu ar fi colaborat cu acesta niciodată.

În lipsă de altă colaborare politică, refuzată, cum am spus, de liberali și țărăniști, Antonescu îl numește pe SIMA vice-președinte al Consiliului de Miniștri, trecându-se la **formarea unui guvern cu participarea unor personalități din Mișcare, supraviețuitorii trădărilor simiste, care bineînțeles nu aveau nici un fel de certitudini în legătură cu activitatea criminală a acestuia.**

Existau și legionari din vârful ierarhiei care știau suficient de multe lucruri despre SIMA - bineînțeles că nu ceea ce se află mai târziu și mult prea târziu! - care refuză colaborarea, exemplul "clasic" fiind preotul Ion Dumitrescu Borșa, Comandant al Bunei Vestiri (grad suprem în Mișcare), cel mai apropiat colaborator al Căpitanului "de la început și până la sfârșit". SIMA, conștient de pericol, încearcă cel puțin de două ori să îl asasineze, dar pronia divină se opune acestor tentative.

După această prezentare succintă a situației, să revenim la ”deschiderea porților Mișcării Legionare”.

Pentru a deveni legionar trebuie să dai dovadă de o serie de calități, de un anumit comportament în viața de toate zilele, în familie și în societate, trebuia să dovedești că ți-ai însușit imperativele ideologice ale Mișcării ca, de exemplu, punerea interesului național înaintea tuturor intereselor, și să probezi toate aceste lucruri în timp, în ani de devotament.

Adeziuni de genul ”*Subsemnatul ... născut în ... de profesie ... domiciliat ...*” **nu existau în Mișcarea Legionară precum la celelalte partide**; "adeziunea" era fapta ta. În aceasta a constat puterea și expansiunea Mișcării Legionare. **Calitatea de legionar se căpăta în urma faptelor, bine stabilite și controlate în ani!**

Departe de a fi prost, SIMA era conștient că imaginea lui Corneliu Zelea-Codreanu, chiar și "plecat" dintre legionari de aproape doi ani, era emblema perfecțiunii, a curajului, a devotamentului, a geniului politic; aceasta era valabilă în special pentru românii ce aderaseră la Mișcare în timpul vieții Căpitanului.

Poziția de "urmaș", moștenitor al unui milion de membri și simpatizanți, cărora oricum nici nu le trecea prin cap să îi acorde lui Sima statutul Căpitanului, îl nemulțumea pe acesta: *oare pentru numai atât își încărcase conștiința cu sutele de asasinate ale camarazilor?*

Îi trebuia o masă nouă de aderenți, care să nu fie atât de marcați de personalitatea Căpitanului, care să facă din el un idol, legionari de calitatea lui căci "cum e turcul, și pistolul", **îi trebuiau aderenți care să poată spune astăzi că activitatea Căpitanului de cel puțin 10 ani, anii de înflorire dar și de jertfe a Mișcării Legionare, ar putea să fie comparată cu dezastrul celor 4 luni de guvernare cu Antonescu și cu ordinarul simulacru de Legiune practicat de Sima în diasporă.**

***Îi mai trebuia ceva lui SIMA o presupusă bază de mase căci vroia să îl înlăture și pe gen. Antonescu! Și ce face acest bolnav incurabil?* Primește în Legiune pe baza unei simple adeziuni!**

Puneți-vă întrebarea simplă: ***cine intră într-o formație politică aflată la putere?* Oportuniști, neisprăviți cu gândul la pricopseală, tineri care visează să poarte un pistol la brâu (Legiunea le fusese prezentată de dușmanii ei ca o gașcă de pistolari)!** SIMA încalcă iarăși legile de bază ale Mișcării - floare la ureche dacă te gândești că pentru visele lui de mărire "turnase" autorităților locul în care se ascundeau camarazi care în aceeași noapte erau torturați și ciuruiți de poliție, și care era autorul moral al masacrului din 21-22 sept. 1939 și al asasinării Căpitanului!

Odată cu intrarea în Mișcare pe baza unei simple "adeziuni" a unui număr neidentificat de oameni, începe dezastrul, distrugerea imaginii Legiunii de până atunci. Acești noi veniți, cunoscuți mai târziu sub numele generic de "***septembriști***", se dedau la tot felul de **abuzuri** îmbrăcați în uniformă legionară, înarmați sau nu, creează o stare de neliniște în rândul populației și nu numai, **se transformă în justițiari ignorând justiția, fură, amenință,** jefuiesc, lucruri pe care gen. Antonescu nu le poate tolera. De la găinării și până la asasinate și masacre pe care Sima le declară ca acte de patriotism sau provocate dintr-un exces de zel explicabil prin dorința de răzbunare a Căpitanului, totul este consemnat. În fapt, asasinarea lui Nicolae Iorga și Virgil Madgearu și masacrarea demnitarilor aflați în custodia statului la închisoarea Jilava în așteptarea unui proces care trebuia să stabilească vinovăția fiecăruia în conformitate cu legile statului român, sunt atribuite unor "septembriști", dar **inițiativa, îndemnul sau poate chiar ordinul de executare nu putea să vină decât de la Sima, comandant suprem.**

(continuare în pag. următoare)

Vasile Păduraru

ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: De ce Corneliu Zelea-Codreanu a înființat Frăția de Cruce înaintea înființării Legiunii?

PREMIU: "*Cal troian intra muros*" – Ion Dumitrescu-Borșa.

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (II)

(continuare din numărul trecut)

În numărul trecut am prezentat trei dintre ***"POEMELE DE RĂZBOI"*** ale lui **RADU GYR.**

Un alt **poet şi reporter** de un remarcabil talent a fost **CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU.**

Cel mai prolific dintre literaţii prezenţi pe câmpul de luptă, autorul a trei cărţi primite cu mare interes de către cititori: "*ARD MALURILE NISTRULUI*" (cu o prefaţă elogioasă scrisă de Tudor Arghezi), "*AM LUPTAT ÎN CRIMEEA*", "*CU SUBMARINUL DELFINUL LA ATACUL SEVASTOPOLULUI*".

A scris şi o carte cu **poeme de război "*CEASUL DE RUGĂCIUNE*", din care prezentăm "*Rugăciune pentru aviatorii căzuţi*" şi "*Închinare*". În numărul viitor vom publica spicuiri din reportajele sale de război.**

Cel de-al treilea poet, **ALEXANDRU RAICU**, este şi acum total necunoscut, nu i-am mai întâlnit numele pomenit în nici o lucrare.

A lucrat în timpul războiului ca reporter special la ziarul "*Viaţa*" editat de Liviu Rebreanu.

Din cartea **"*CARNET DE SOLDAT*"** ştergem colbul nedrept al uitării, republicând, după mai bine de şapte decenii, poeziile: ***"Amurg cenuşiu"* şi *"Spre uliţi natale"***

CONSTANTIN VIRGIL GHEORGHIU

RUGĂCIUNE PENTRU AVIATORII CĂZUŢI

Voi, prieteni, rugaţi-vă pentru zburătorii căzuţi astă noapte, în luptă!

Dacă aripile lor s-au lovit, prin întuneric, de moarte,
Rugaţi-vă să le cadă cenuşa undeva peste ape, departe,
Ca să nu-i doară cenuşa trupurilor moarte!....

Dacă aripile lor s-au frânt în gârlele negre ale norilor
Sau pe umerii aspri de vânt,
Rugaţi-vă să le cadă cenuşa peste tulpinile florilor,
Să nu-i doară trupurile când s-or lovi de pământ!...

Dacă au căzut din cer peste o ţară străină,
Rugaţi-vă, prieteni, ca până jos din trupurile lor nimic să nu rămână.
Rugaţi-vă, atunci, vântului, cu inimile de lacrămi grele,
Până la noi;
S-o scuture, peste lanurile noastre de trifoi,
Peste apele, peste câmpiile noastre de mătase:
Să le fie cenuşa şi mormintele lor între grădinile noastre, acasă!......

ÎNCHINARE

Versurile astea triste – ca pe un fân cosit – dragă,
Ţi le aştern ţie la picioare,
Inima mea sângeră între ele ca între brazdele de iarbă, o fragă,
Iar când îţi scriu, plopul tremură de durere în tunica lui de răcoare.

Pieptul mi-e dogorit de rugăciune, ca de pojar.
De câtăva vreme rătăcesc prin propriile-mi vise, fără hodină,
Ca printre ierburi uriaşe, fugărit de poteră, un tâlhar .
Iată, şi acum – ca un coif de jandarm – mă urmăreşte luna, de pe colină.

Curând, eu poate îmi voi părăsi trupul ca pe un steag,
Lăsându-l, sângerat, vrăjmaşilor mei, pe iarba asta de mătase....
Tu, dragă, aşteaptă-mă însă: ca un hulub speriat de gloanţe
Sufletul meu se va întoarce atunci, singur, acasă......

ALEXANDRU RAICU

AMURG CENUŞIU

Mergem de cu noapte pe drumuri grele.
A plouat mult. Şoselele-s gârle de aramă.
Caii trag obosiţi. Pe alocuri bocancii se afundă
De tot, şi nori groşi de pâslă pe cer se destramă .

Pe haine noroiul zvâcneşte cleios.
Trec maşini, tunuri, chesoane.
Satele-s goale. Parcă Iisus
A fost bătut a doua oară-n piroane

Uneori, magaziile de porumb mai ard.
Bisericile au cruci dărâmate, uşi căzute.
Intrăm în grabă –năuntru. Sfinţii au ochii scoşi,
Icoanele sparte de la altar, zac prăfuite şi mute.

De pe-o prispă, câte o bătrână plânge.
Se uită speriată cu mâna la gură.
Ii strigăm: *"Suntem rumâni, mătuşă...*
Ţi-or veni iarăşi copiii şi vitele-n bătătură".

Podul peste-o gârlă a fost rupt.
Trecem cu bărci. Ne urmăreşte din înalturi Iisus.
Lângă o casă goală, trei ruşi,
O patrulă poate, ridică braţele-n sus......

SPRE ULIŢI NATALE

Aş vroi să merg şi eu, dar nu pot.
Cânt cu alţii; pe stradă se –aruncă flori....
Se face în cugetul meu lumină. Spun sorei:
"Ce devine sufletul după ce mori ?"

Îmi astupă gura cu degetele blânde.
Peste o săptămână plec. Cobor scările agale.
Pe străzi e aceiaşi viaţă. Trec maşini.
Nimeni nu ştie că-s bine, că îmi voi vedea uliţele natale.

Pe mânecă am o săgeată de bronz ..
Sunt mândru. Inima-mi bate tare,
Unul spune:
„Iată un erou!". L-aş săruta ca pe o floare.

Ei sunt cei de mâine. Pentru ei
Ducem azi raniţa.....Poate
Vor fi apele mai albastre şi nopţile,
Mâine, vor fi mai pline de dreptate.

Pagină realizată de Emilian Georgescu

***

DE CE SIMA A DESCHIS PORŢILE LEGIUNII (contin. din pag. precedentă)

În final să dau **un exemplu caracterizând nivelul** cunoştinţelor noilor intraţi în Legiune despre Mişcare şi despre Corneliu Zelea-Codreanu.

După înscăunarea lui Sima ca şef al Mişcării dar în special ca vice prim ministru, prima grijă a fost să înlăture prin asasinat membrii familiei Codreanu sau legionari care oricum ar fi trebuit să fie la conducerea Mişcării înaintea lui. **Reuşeşte să "aresteze", folosind aceiaşi "septembrişti" inconştienţi şi iresponsabili, pe prof. Ion Zelea-Codreanu, tatăl Căpitanului, pe unul dintre fraţi şi pe comandantul Bunei Vestiri preotul Ion Dumitrescu-Borşa**, ducându-i în secret în subsolurile vilei nu demult aparţinând amantei regale.

Păziţi de o gardă înarmată care se schimba la 12 ore; aceştia aveau ordin ca în cazul în care încearcă eliberarea arestaţilor de către un grup de legionari ce se declarau ca atare, să deschidă focul începând cu suprimarea celor arestaţi.

Vom sublinia faptul că Sima, ca şi în cazurile de asasinate politice care au urmat, s-ar fi "spălat pe mâini" aruncând vina pe executanţi.

Pentru "gărzi" arestaţii erau "nişte jidani periculoşi". Din instructajul făcut adolescenţilor cu pistoale la brâu, lipsea ceva: ce să facă dacă o doamnă în vârstă dar plină de curaj şi energie vine să elibereze arestaţii.

Mama Căpitanului, o femeie descrisă de contemporani ca fiind "o stâncă de durere" are următorul dialog:

- Să eliberezi imediat pe cei arestaţi!
- *Dar cine sunteţi dvs.?*
- Sunt mama <u>Căpitanului</u>!
- *Poţi să fii şi mama <u>colonelului</u>, noi avem ordin să îi ţinem aici!*

Replica bătrânei Eliza Zelea-Codreanu? Îi ia la palme pe cei doi paznici, care încremenesc; fără alte amănunte, se duce şi eliberează pe cei sechestraţi de Sima şi pleacă.

Acesta era nivelul cunoştinţelor despre Legiune a "septembriştilor", inconştienţi, dispuşi să execute ordine criminale.

Ce se întâmplă cu tinerii <u>de atunci</u>, care au reuşit să supravieţuiască după 1990? **Îl au pe Sima ca idol,** se declară urmaşii moştenitori ai Mişcării Legionare, **sunt "profesori" de legionarism!** Culmea culmilor, trăiesc cu **convingerea că dezastrul comportării lui Sima reprezintă adevărata linie a Mişcării!**

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Florian Petrescu – Roşiori de Vede: Am citit cu plăcere şi interes reflecţiile dvs. şi suntem întru totul de acord! Ce bine ar fi dacă ar gândi cât mai mulţi români ca dvs.! Am apreciat şi varianta de "Mioriţă" şi ne bucurăm că aţi progresat în ale scrisului.

Pavel Tunaru – Bucureşti: Confundaţi: Palatul în care a locuit Elena Lupescu se află pe Aleea Vulpache, cel cumpărat de Gigi Becali, aflat pe Aleea Alexandru nr.1, a aparţinut magnatului oţelului interbelic, Max Auschnitt. Se afirmă că era mai bogat decât rivalul său, românul Nicolaie Malaxa, fiind patronul Uzinelor de Fier şi Domeniilor Reşiţa, cea mai mare societate pe acţiuni din ţară, cu un capital social de un miliard de lei, cea mai mare cifră de afaceri din România şi cei mai mulţi angajaţi, cca. 20.000. Era proprietarul concernului "Titan – Nădrag - Călan, membru în conducerea Societăţii Române de Telefoane, în Banca Chrissovelone, preşedinte al Asociaţiei Fabricilor din Banat care deţinea cam 100.000 ha, din care 88.000 erau acoperite cu păduri, mine de fier, cărbuni, cupru, podgorii, cariere de calcar. A fost un personaj influent, relaţiile cu partidele politice şi Casa Regală fiind bine cunoscute. Era un bărbat urât, pistruiat, dar recunoscut pentru slăbiciunea sa pentru femeile frumoase. La 47 de ani s-a căsătorit cu Livia Prodan, fiica primarului liberal al Clujului, în vârstă de 22 de ani. Edificiul din Aleea Alexandru nr. 1 este o copie fidelă a Muzeului Rodin din Paris şi musteşte de istorie românească interbelică, impozanta clădire găzduind petreceri fastuoase pentru protipendada bucureşteană. Palatul are 20 de încăperi, barul este un stil Art Nouveau, băile sunt din marmură verde, unele camere erau tapetate cu mătase, altele cu material auriu sau argintiu. După 1947 în casa lui Auschnitt a locuit Petru Groza, apoi a fost sediul Ambasadei Argentinei. Gigi Becali l-a cumpărat de la urmaşul lui Max Auschnitt cu 7,5 mil. euro şi a investit încă vreo câteva milioane, redând palatului aurul şi strălucirea de altădată.

Ştefania Bulgaru – Caransebeş: Cu două zile înaintea ultimatumului de la 28 iunie 1940, la graniţa răsăriteană a României se afla concentrată de-a lungul Prutului o imensă armată sovietică care cuprindea 32 de divizii de infanterie, 2 divizii moto, 6 divizii de cavalerie, 11 brigăzi tancuri, 3 brigăzi desant aerian, 16 regimente de artilerie, 14 regimente corp de artilerie şi 4 divizioane de artilerie. Numărul total al trupelor şi al armamentului era de 637.149 de oameni, 9415 tunuri şi aruncătoare de mine, 2461 de tancuri, 359 de maşini blindate, 28.056 automobile. Ziarele sovietice din acele zile, toate incitante ca articole, susţineau că Basarabia ar fi un ţinut rusesc ocupat vremelnic "de gărzile albe" române, iar despre Bucovina se insinua că ar fi o veche provincie locuită "în majoritate de ucraineni", "*cedată României în mod injust*" prin Tratatul de la Saint Germain. Titluri din ziare: "*Acţiunile provocatoare ale cercurilor guvernante ale României faţă de Uniunea Sovietică* (!!); "*Orice război purtat de statul muncitorilor şi ţăranilor este un război drept, un război de eliberare*" (!!); "*România pregăteşte o agresiune armată contra Uniunii Sovietice pe care Armata Roşie trebuie să o prevină cât mai curând*" (!!)

Nicolae Georgescu – Bucureşti: Dezmembrarea RASS Moldoveneşti şi a Basarabiei, la 2 aug. 1940, a fost un act ilegal; de fapt un dictat al Moscovei în baza propunerilor făcute de conducerea RSS Ucrainene. Judeţul nordic, Hotin, şi cele sudice, Cetatea Albă şi Ismail, au fost rupte de restul Basarabiei. Probabil că diplomaţia sovietică a hotărât că în acest fel va fi mai uşor ca Rusia să păstreze importantele raioane ale Basarabiei, inclusiv ieşirea la gurile Dunării, chiar şi în cazul în care sovieticii vor fi siliţi, din cine ştie ce motive sau considerente, să accepte unele cedări teritoriale în această zonă. Prin amputarea judeţelor de sud ale Basarabiei şi încorporarea lor la Ucraina, astăzi Republica Moldova este lipsită de ieşire la Dunăre şi la limanul fluviului Nistru, adică a fost înlăturată de la Marea Neagră.

Emil Grumăzescu – Piatra Neamţ: Am mare admiraţie pentru Mustafa Kemal Ataturk, creatorul Turciei moderne, dar nu pot fi de acord cu clişeul relaţiilor „prieteneşti" timp de secole între ţara noastră şi Turcia. "Marele nostru prieten" din sud are actualul teritoriu ocupat abia în anul 1453, când a căzut Constantinopolul creştin! Troia (cu frumoasa Elena şi celebrul cal troian) şi zeci de vestigii greceşti se aflau în Elada, iar acum figurează între graniţele Turciei şi constituie obiective majore de vizitat. În zilele noastre în Cipru 200.000 de greci refugiaţi au fost înlocuiţi cu 50.000 de colonişti turci; 14 milioane de kurzi sunt ţinuţi sub călcâi; în 1914 s-au masacrat cu ferocitate cca. două milioane de armeni. Până în 1877 (războiul de Independenţă), Moldova şi Muntenia erau ocupate de "prietenii" noştri; mai mult: oraşe ca Brăila sau Giurgiu au fost declarate în urmă cu trei secole raiale turceşti .Aşa că, vorba turcului, "aferim prietenie"!

Puica Buciumac – Bucureşti: Într-adevăr, foarte puţini ştiu cine a fost Episcopul Radu, al cărui nume îl poartă azi o stradă centrală din Capitală, aflată în vecinătatea Bd. Dacia. Era membru al Senatului ţării, fiind episcop de Oradea. La 8 dec. 1920 şi-a pierdut viaţa în urma unui atentat, alături de Dimitrie Greceanu, ministrul Justiţiei, şi de senatorul Spirea Gheorghiu, iar preşedintele Senatului, gen. Const. Coandă, a fost grav rănit. Atentatul a fost comis pentru destabilizarea proaspătului Stat Român întregit în graniţele fireşti, prin asasinarea Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria chiar la ceremonia de încoronare de la Alba Iulia. Norocul a fost că bomba a explodat înaintea venirii lor! Teroristul a fost evreul Max Goldstein din Bârlad, zis "Ciungul" deoarece avea mâna dreaptă amputată în urma unei explozii pe când se afla în Rusia la o şcoală de spionaj. În 1918, aflat la Odessa, se amestecase printre bolşevici, ca agitator şi se dedase jafului românilor refugiaţi acolo, remarcându-se prin "ardoarea revoluţionară" de om cu mână forte. A fost o vreme şi în garda de corp a lui Cristian Racovski, cunoscut militant comunist bulgar, român şi sovietic, fost prim ministru al Ucrainei Sovietice. Era agent stipendiat de la Moscova, de către Ceka, să comită atentate - era deci terorist profesionist. După atentatul de la Senat, urmărit de Siguranţa română, a fugit la Iaşi, de aici la Chişinău şi apoi în Rusia. Mintea nu prea l-a ajutat când a decis să revină în România: a fost arestat din nou în nov. 1921, având asupra lui 15 kg de explozibil! A fost judecat în 1922, odată cu alţi comunişti, în aşa-numitul "proces din Dealul Spirii" şi a fost condamnat pe viaţă cu complicii săi, Leon Lichtblau şi Saul Ozias. A fost internat la Doftana, unde a murit în 1925, după 57 de zile de greva foamei. Din corespondenţa rămasă de la el din timpul detenţiei rezultă că avea convingerea că "viitorul îl va privi ca pe un erou"!

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

